

MEDLEMSBLAD FOR
RAUD VALALLIANSE

OPPRØR

5 - 2002

UNGDOMSOPPROP: BYGG RV

24. august møttes en gruppe yngre RV-medlemmer fra ulike deler av landet for å diskutere fremtiden for partiet vårt. Oppropet deres har fått bred støtte, men har også blitt møtt av kritikk. Debatten har gått livlig på RV-listen og Opprør trykker her flere av innleggene.

SIDE 6-7, 13

SV, RV OG REGJERINGSMAKT

Gjennom 10 år har SV-ledelsen posisjonert seg for å bli med i en Ap-regjering. Spørsmålet er ikke lenger om SV skal i regjering i det hele tatt, men hva som skal ofres for å komme dit. Aslak Sira Myhre og Tron Øgrim skriver om makt og regjeringsmakt, og om erfaringene fra SF/SVs historie.

LEDER, SIDE 10-11

POLITISK KULTUR

Den brasilianske fotografen Sebastião Salgado og den revolusjonære visesangeren David Rovics fra USA er begge engasjert i politisk kulturarbeid, og jobber på hver sin måte for å bevege folk og vise sammenhenger. Else Merete Thyness og Eivind Reiersen rapporterer.

SIDE 14-15

UNGDOMSOPPROP: BYGG RV

Regjeringsmakt og politisk makt

Alle partiene på Stortinget er i dag enige om at man må "søke makt" og at makt betyr å få plass i en regjering, eller i det minste få lov til å være støtteparti for en. Fra SV til Frp stemmer de parlamentariske lederne i sangen om få sitt navn og partibokstav bak en ministertittel. Først når man har eget kontor på Einar Gerhardsens plass har man innflytelse i norsk politikk.

Både Erik Solheim og Kristin Halvorsen har de siste ti åra styrt SV-skuta mot regjeringstaburettene, og nå kan det synes som at fru Halvorsen har klart å konsolidere selv de mest opprørske revolusjonære bak sine tre politiske postuler "regjering er makt, seriøse partier søker makt, SV er et seriøst parti". Konklusjonen blir enkel når premissen er levert så tydelig som dette, og spørsmålet er ikke lenger om SV skal i regjering, men hvem og hva som skal ofres for å komme dit.

Problemet for SV og alle de andre er at dansen rundt regjeringskvartalet snarere svekker enn styrker partienes makt. Hadde postulatet til Halvorsen vært riktig, skulle partiet Venstre vært det mest vellykka i norsk politikk. Med sine to stortingsrepresentanter og tre ministre hevder de å ha fått maksimalt ut av sin noe stakkarslige posisjon, men i virkelighetens verden betyr Venstres mening ingenting i norsk politikk. Dørum er blitt en upolitisk håndverker mens Sponheim er til pynt, så kan man heller diskutere hvor pent det er. Den tredje ministeren er det ingen som husker navnet til.

Det partiet som har hatt størst politisk gjennomslag i Norge på nittitallet er Framskrittspartiet. Norsk politikk har flyttet seg stadig nærmere deres prinsippprogram både i innvandrings spørsmål, helsepolitikk og privatisering. Partiet har stort sett vokst, og de har IKKE vært i regjering. Tvert imot har de utgjort en såkalt "uansvarlig" politisk kraft utafør de etablerte kretsene.

Frps suksess handler om politisk populisme, om å være i tråd med "tid-sånden" – men også om politisk kløkt. Gjennom å bruke opposisjonsrollen aktivt, og gjenkjenne og utnytte strømninger utafør maktas korridorer, har de klart å påvirke det norske samfunnet. Slik et sosialistisk parti burde ha gjort, og som RV fungerer på det beste rundt om kring i landet: Sterke i kommunestyret i kraft av støtten fra folkelige bevegelser utafør.

Om ikke historiske erfaringer for venstresida er nok til å stoppe SVs regjeringsskåthet, burde den faktiske maktpolitikken i Norge de siste ti åra være det. Sånn er det dessverre ikke. Ropet om regjering handler egentlig ikke om politisk makt, men om politisk aksept. Å bli innlemma i det politiske fellesskapet, og gå ut og inn av maktas korridorer med løfta hode. Prisen for medlemskapet er politisk selvkastrasjon og det er det SV-ledelsen forbereder nå. Min spådom er at EØS og NATO er det første som faller når Kristin Halvorsen og Heikki Holmås skal ta plass ved kongens bord.

Aslak Sira Myhre

” Spørsmålet er ikke lenger om SV skal i regjering, men hvem og hva som skal ofres for å komme dit.

Kom på kvinnekonferansen i Bergen

Første helgen i november arrangerer Hordaland RV kvinnekonferanse. Konferansen finner sted i Bergen på Nordnes bydelshus fra 1.-3. november. Her håper vi å trekke folk fra hele landet, kvinner og menn i alle aldre. Programmet blir variert, og vi håper det er noe for en hver smak.

KVINNEKVELD

Konferansen starter fredag ettermiddag med skoloring og verksteder. Det blir mediekurs, selvforsvarskurs, bøllekurs med mer. Denne ettermiddagen er satt av for kvinner, da vi har fått mange signaler om at voksne kvinner i RV ønsker seg mer skoloring og praktisk trening. Den "offisielle" delen av konferansen starter lørdag morgen og varer til søndag ettermiddag. Det blir et spennende program med tema som vold mot kvinner, innvandrerkvinner, feministisk teori med mer og mye kultur. Lørdag ettermiddag ønsker vi å mobi-

lisere til en åpen debatt med mange spennende debattanter.

MELD DEG PÅ!

Du kan melde deg på til kvinnekonferansen ved å sende en e-post til bergenrv@online.no eller ringe til kontoret i Bergen tlf. 55 31 64 21. Påmeldingsfrist er 15.oktober. Har du spørsmål kan du ringe Marte Mjøs Persen på tlf. 91 65 56 99/55 31 64 21.

Vi ønsker å gjøre konferansen så billig som mulig og tilbyr derfor privat overnatting til alle som ønsker det. Vi vil få til en reiseutjevning med utgangspunkt i billigste reismåte. Så ta med deg en venn og kom til Bergen i november! Programmet blir lagt ut så fort som mulig. Følg med på RV sine nettsider.

Marte Mjøs Persen

Er normale fødsler ulønnsomme?

RV tar i en pressemelding 23.8. sterk avstand fra nedlegging av de alternative fødselstilbudene på Aker og Haukeland.

– RV reagerer sterkt på at helseforetakene truer med å legge ned de alternative tilbudene om fødselsomsorg ved Aker sykehus (ABC) og Haukeland sykehus (Storken), sier RVs helsepolitiske talskvinne Berit Mortensen, jordmor og sykepleier.

– Dette er en direkte følge av den ekstreme fokuseringa på "kostnadseffektivitet" innenfor helsevesenet. Det største i verden, det vi burde se som det mest produktive: nemlig å sikre en trygg og omsorgsfull start på et liv, blir paradoksal nok ulønnsomt i helseforetakets regnskap. Jo mer naturlig og komplikasjonsfri en fødsel er, jo mindre inntekter gir det til foretaket. Dette skyldes at sykehusene finansieres gjennom et system som premierer medisinske inngrep.

– Det å hjelpe en kvinne til å føde naturlig og uten medisinske inngrep krever menneskelige ressurser, tålmodighet og

mye omsorg. Det er nettopp dette de alternative fødeavdelingene ønsker å fokusere på – å gi kvinner som kan og vil føde uten medisinske inngrep en optimal mulighet til dette. Ved vanlige fødeavdelinger er bruken av medikamentell smertelindring mye større. Det er også med på å øke faren for komplikasjoner. Dette gir igjen foretaket større inntekter i form av refusjon fra folketrygden. Dette er et paradoks, men et godt bilde på hva en prislapp på omsorg og helse kan bety.

– Et av argumentene for å innføre foretaksmodellen var å bidra til større valgfrihet. Dette viser at det motsatte blir tilfelle – det er økonomisk vinning som er motivet for hele omlegginga av sykehus-systemet.

Fri oss fra økonomenes styring av fødselsomsorgen! Gi gravide en mulighet til å velge – IKKE LEGG NED ABC og STORKEN!

MEDLEMSAVIS FOR RAUD VALALLIANSE

BLADSTYRAR Bjarke Friberg
BLADSTYRE Johanne Bergkvist, Finn Olav Rolijordet, Else Merete Thyness, Kristine Nybø, Pål Helleenes, Ingrid Baltzersen, Lars Akerhaug
BLADBUNAD Einar Børresen
TRYKK Avistrykk Norge
ADRESSE Osterhausgate 27, 0183 Oslo
TELEFON 22 98 90 54
TELEFAKS 22 98 90 55
E-POST oppror@rv.no

RV-KONTO 7878.05.75424 (Opprør og medlemsinnbetaling)

- BLI MED DU OGSÅ

Dag Hovland er sivilarbeider og kasserer i Hordaland RV. Han er 25 år, og deltar i planleggingen av konferansen.

AV MARTE MJØS PERSEN

Skal du på kvinnekongressen Hordaland RV skal arrangere i høst?

– Selvsagt, det er høstens store høydepunkt!

Hvilke forventninger har du til arrangementet?

– Jeg håper det blir en del gode diskusjoner. Jeg er også interessert i å høre om hva som skjer innen de ulike temaene som skal diskuteres. Rett og slett håper jeg å bli litt lurere. Samtidig gleder jeg meg til å få vite mer om hva andre folk i RV mener, og å treffe RVere fra andre deler av landet.

Hva tror du denne konferansen kan tilføre RV som parti?

– Jeg tror konferansen kan bidra til å dra fokus i retning kvinnepolitikk og aktivisme. Det meste som ikke drar i retning av parlamentarisme kan være bra for RV. Det bidrar og til å starte spennende diskusjoner i partiet, og det er viktig.

Synes du det er viktig med kvinnekongressen?

– Ja!

Hvorfor det?

– Det viktigste er at det blir arrangert såne ting som kongresser i RV. Det bidrar til økt aktivitet og engasjement i partiet. Kvinnepolitikk er en viktig del av partiets helhetlige politikk.

Du er mann, hvorfor er det viktig at dere menn deltar på kvinnekongressen?

– Det er jo menn i RV, og det er en partikongress. Det er litt dumt hvis bare halvparten skal delta i viktige diskusjoner. Ikke at jeg mener det absolutt skal være menn overalt, og derfor synes jeg det er kult at det er kvinnekongress fredagskvelden. Det er også viktig at menn er med på kvinnekongressen for å vise at hele RV er opptatt av kvinnepolitikk. Det er viktig å vise spesielt overfor unge jenter at også vi menn er opptatt av feminisme.

Marte Mjøs Persen

Dag Hovland (25) deltar i planleggingen av kvinnekongressen i Bergen 1.-3. november.

Røde Fane

Innholdnr.3/2002: Eli Aaby: Porno - Bente Aasjord: Vårt daglige brød - Bente Aasjord: Norsk matpolitikk med dobbel agenda - Arnljot Ask og Erling Folkvord: Armenia – i stormaktenes smelting - Erling Folkvord: Armenia – før sovjetperioden - Arnljot Ask: Sovjetrepublikken Armenia 1921-91 - Arnljot Ask: Republikken Armenia, fra 23. september 1991 - Arnljot Ask: Aktuell Armenia-kommentar - Mathias Bismo: Den tredje venstre? - Peter Myrdal: Imperialismen er senil. Intervju med Samir Amin. - Mathias Bismo: Verdensbankens krig mot de fattige - James Petras: Porto Alegre 2002 – en historie om to fora - James Petras: USA – ei pressa stormakt - Forfatterkollektivet: Arbeiderklasseperspektiv på rusgiftspørsmålet, del 2 - Planhus-holdning og direkte demokrati, introduksjon - Kapittel 2: Om å avskaffe ulikhet og ulikeverd - Leiv Olsen: Ein klasseanalyse av lærarane - Svein Lund: Skolen – ven eller fiende? - “Brudde” - hellige krigere og en ny verdensorden” av Kari Vogt og Anders Heger. Omtalt av Ingrid Baltzersen - “Stat, religion, økonomi: Kapitalismen og kapitalismens former” av Jørgen Sandemose. Omtalt av Harald Minken.

Hvis du ikke abonnerer, kan du få et prøveabonnement til halv pris, kr.100,-
PB. 124, 3251 Larvik, kto: 6276.05.28108

SMÅTT & GODT

KOMMUNEOPPRØR

RV arrangerer konferanse om vår rolle i de pågående kommuneopprørene 15. september kl 10-16. Sted: partikontoret i Osterhausgt. 27 i Oslo. Bare kom!

PENSJONSREFORMEN

Johnson-utvalget la fram sin innstilling 4.9. RV var raskt ute med hele tre pressemeldinger om saken. Du finner dem på hjemmesida vår www.rv.no.

LINUX PÅ KONTORET

Spaghettien henger i klynger rundt i Osterhausgata. De siste ukene har våre gode datahjelpere lagt om systemet vårt, og vi har nå mulighetene til å bruke Linux (ut med Microsoft!). Aslak er førstemann som har lagt det inn, og mestrer det utmerket etter kort tid (han har tilmed redusert skrivelene!).

TROMSØ RV

har fått nytt kontor i Vestregt. 18.

OSLO RV

har endelig opprettet en betalt stilling som informasjonssekretær for bystyregruppa, og Line Schou er ansatt i 50% stilling.

SOMMERINNSAMLINGA

til RV (gjennom giroen i forrige Opprør) innbrakte ca. 15.000 kroner. Det er fremdeles mulig å gi penger, selv om sommeren ser ut til å ha sluppet taket: pg 7878 05 75416 - merk sommergave 2002.

OVERVÅKINGSHEFTET

som Aslak har jobbet med i sommer kom for noen uker siden. Det kan bestilles fra kontoret og koster 25 kr.

DEBATTLISTER

RV har en rekke e-lister det er mulig å melde seg på: info-liste, kontaktliste for miljøaktivister, intern debattliste, debattliste for internasjonalt, debattliste for folkevalgte. Meld deg på til rv@rv.no

KLASSEKAMPEN

RVere gjorde en god jobb i forbindelse med KKs aksjekampanje i sommer. I et takkebrev til RV heter det:

"Blant de organisasjonene som har kjøpt aksjer i år er RV helt i særklasse. RV-lag har stått for hele 43,8% av det totale antallet aksjer kjøpt av organisasjoner. Før årets kampanje begynte eide 31 RV-lag aksjer i KK, i skrivende stund har 40 RV-lag kjøpt aksjer i år, og det totale antallet er dermed økt til 50. For en organisasjon med såpass begrensa økonomiske midler som RV må dette sies å være en innsats det står respekt av."

Eivind Reiersen

Viktig landsmøte

Den 28. februar 2003 starter RVs landsmøte. Det kan enten bli et mer tradisjonelt landsmøte som engasjerer få medlemmer, eller det kan bli svært livlig. Debatten rundt "ungdomsoppøpet" som nå er reist på RV-lista og i Opprør om hva RV skal bli, vil nok prege landsmøteforberedelsene utover vinteren. I tillegg har Rød Ungdoms landsmøte utfordret sitt modertparti om å klargjøre prosjektet, bli mer ideologisk. Noen i RV krever fornying, andre tror det er for sent. Vi ligger dårlig an på gallupene og sliter med organisasjonsarbeidet. Dermed fortsetter også debatten om utviklingen av RV frem til og med landsmøtet.

Her er noen smakebiter av hva som skal diskuteres før delegatene samles: Nytt arbeidsprogram, ny handlingsplan, neste års kommunevalg og valg av ny ledelse i RV, for å nevne noe.

NYTT ARBEIDSPROGRAM

Det arbeidsprogrammet vi har i dag er et 15 år gammelt lappverk. Det er revidert en rekke ganger og inneholder veeldig mye bra politikk, men det er blitt stort og tungt. Landsstyret har bestemt at hele programmet skal nyskrives. Det bør være mye kortere og klarere på hva vi vil og ikke inneholde så mye analyser, men være tilgjengelig for folk i den forstand at man raskt ser hva RV vil. Landsstyret skal diskutere innkomne forslag på sitt møte i oktober og den 15. oktober vil et første utkast til nytt arbeidsprogram sendes ut til debatt i organisasjonen. Da vil sikkert mange savne sine hjertesaker eller bli provosert av nedskrevne standpunkter. Det er bra – da blir det debatt.

NY HANDLINGSPLAN

Tidligere landsmøter på 90-tallet har diskutert fine strategidokumenter som er blitt kalt "Veien videre" ol. Dette landsmøtet skal ta still-

ing til en to-årig arbeidsplan. Poenget er at landsmøtet bør gi klarere melding til den nye ledelsen om hvilke målsettinger og oppgaver som settes for virkeperioden. Kanskje vil det bidra til at partiet jobber mer samlet og målrettet.

Forslag til en slik arbeidsplan kommer fra Sør-Trøndelag RV. Vi har sett det som viktig at en slik plan har et annet perspektiv enn vi får fra partikontoret. Med tenkingen til et lokallag i bunn, vil kanskje de foreslåtte prioriteringene være bedre og gi planen en større legitimitet i hele organisasjonen.

VALG

Vi kommer heller ikke unna kommunevalget på dette landsmøtet. Lister og listestilling, politikken for RV i valg vil komme opp. Vi har jobbet en stund med forberedelsene til listestilling der vi spesielt legger vekt på å oppsummere vårt parlamentariske arbeid opp mot SV. Vi ser helt klart forskjeller i arbeidet vårt både i forhold til kampen mot privatisering, økonomi og lokalsaker. Allikevel er det flere steder hvor man vurderer listesamarbeid med SV. Landsmøtet blir viktig i forhold til å avklare RVs valgkamp.

Sammen med valgpunktet kommer det også opp en "politisk sak". Den bestemmes av LS i oktober. Det er ulike forslag, fra saker som privatisering til partiets framtid.

NY LEDELSE

Det er dessverre klart at Aslak Sira Myhre går av som leder i RV. Det er dårlig nytt for RV, forhåpentlig bra for Aslak som tross alt har sittet som leder i 6 år og frykter "politiker-karrieren". En forberedende valgkomite er i arbeid, men lederkandidatene står ikke i kø. Vi har en stor utfordring i å få fram ny leder og ledelse – ikke minst i forhold til å fram flere kvinner i ledelsen. RV har mange dyktige

kvinner og å få dem fram i partiledelsen må være et felles ansvar.

ANDRE SAKER

Landsmøtet er ikke over med disse sakene. I tillegg kommer vedtektsendringer og økonomi (godkjenning av regnskap og retningslinjer for økonomiarbeidet). Landsmøtet pleier også å uttale seg om alt mellom himmel og jord, "uttalelser" står derfor også på agendaen.

Finn Olav Rolijordet, partisekretær

VALGKOMITEÉN

RVs "DREAM TEAM"

Valgkomiteens leder, Anka Ødegaardshaugen, sier følgende om komiteens arbeid:

– Vi har hatt et møte og diskutert arbeidet fremover. Vi er opptatt av å formidle til alle i RV at de må komme med forslag på personer de ønsker inn i landsstyre eller arbeidsutvalget i RV. Det trenger ikke være personer som er spurt og har sagt ja – det er vår jobb å spørre dem – det viktigste er at folk kommer med forslag – det sitter helt sikkert mange strålende RVere rundt om i landet som ikke vi kjenner til, og der er vi avhengige av hjelp for å finne og spørre disse. Send gjerne inn ditt forslag på RVs "dream-team".

– Landsstyret har gitt valgkomiteen i mandat å jobbe fram en kvinnedominert ledelse i RV, det er ei oppgave vi tar veldig alvorlig. Samtidig som vi tar med oss signalene fra ungdomsmiljøer om for høy aldersfaktor i RV.

Valgkomiteen har sitt neste møte 13. oktober.

VALGKOMITEENS MEDLEMMER

- Anka Ødegaardshaugen: ankao@jusstud.uio.no
- Aslak Sira Myhre: aslak@rv.no
- Ingvild Måseide: maseide@nynorsk.no
- Stine Akre: stinea@rv.no
- Asgeir Bell: a.bell@online.no
- Sigrid Staurseth: sigrid@socialisme.no
- Svein Olsen: ma_olsen@c2i.net

OPPRØR (september 2002) 2. Årgang
Egeberget, Kontorveien 5, 0657 Oslo | Forbruker: Jan Egil Nordvik

REDAKSJONEN FOR DETTE NUMMERET
Berit Bua | Berge Lund | Einar Braathen | Even Tømte | Jan Egil Nordvik
Kristine Nybø | Mari Theodorsen | Rune Soma | Thabit Tambwe | Trade Iversen

REDAKSJONSUTVALGET
Berge Lund (litteratur) | Einar Braathen | Even Tømte (debat og internett)
Jan Egil Nordvik (salg og økonomi) | Kristine Nybø | Mari Theodorsen
Rune Soma (abonnement) | Trade Iversen

POSTADRESSE
Opprør, T. 1008
Postboks 1008, 0657 Oslo

E-POST
info@kontor.no
redaksjonen@kontor.no
abonnement@kontor.no
debat@kontor.no
annonse@kontor.no

INTERNETT
www.kontor.no

ABONNEMENT
Ordinært: 200 kr/1 utgivelser
Støtte/Institusjoner: 300 kr/1 utgivelser

ISSN: 1502-8735
Utgivelsesfrekvens: 4 ganger i året
Oppslag: 1000

TRYKK: ØYVIND BLOMVIK AS ||| DESIGN: EGIL HARALDSEN DESIGN STUDIO AS [design@edst.no] ||| Layout: oia76@mac.com

KØBENHAVN I DESEMBER:

Motmønstring mot EU-offensiven!

Den 12 og 13. desember skal EU-toppene møtes i København for å videreutvikle Unionen. Dagsorden er svært ambisiøs, noe som har ført til at møteplassen er hyra for noen ekstra dager, om nødvendig; Unionens "grunnlov" skal smies og nye nasjoner innlemmes. Propagandaen om at det siste vil styrke samarbeidet og freden i hele Europa slår også inn i deler av EU-motstandernes rekke. Først og fremst i deler av venstresida. Enda dette langt i fra dreier seg om en samling på "arbeiderklassens grunn", men på det imperialistiske storborgerskapets premisser.

EU-motstandere og motstandere av kapitalens diktatur i videre forstand, vil sørge for at det også i København blir kraftige motmønstringer. Nedenfor følger en orientering om hvilke arrangementer som vil finne sted. Som i Gøteborg i fjor, vil også norske EU-motstandere og antikapitalister av alle avskynginger også dra til København. Det som skjer der vil først og fremst være viktig for EU-kampen i Danmark, men det vil også ha ringvirkninger for oss her i Norge.

STOP UNIONEN OG FOR ET ANDET EUROPA

Som i Gøteborg er det også i København to hovedorganiseringer bak motmønstringene. Det uttrykker det politiske hovedskillet blant aktivistene. *Stop Unionen* omfatter dem som vil bruke mønstringene til først og fremst å si et klart Nei til EU, både politikken den står for og sjølve unionsprosjektet. *For et annet Europa* nøyer seg med å kritisere politikken EU står for, uten å gå direkte mot EU i seg sjøl. Grunnen er at den også tar opp i seg de som mener at EU kan omdannes til noe bedre og til og med progressivt. Dvs både EU-motstandere og EU-tilhengere deltar her.

I de politiske plattformene til de to organisasjonene ser vi at dette også blir tydeliggjort. F.eks. tar ikke *For et annet Europa* standpunkt til om de er for eller i mot en utvidelse av EU østover. Men de krever at en utvidelse skal skje på et likeverdig grunnlag – ikke med "nyliberalistiske optagelseskrav".

I Danmark slutter sjølsagt Folkebevegelsen og Junibevægelsen opp om *Stop Unionen*, sammen med store deler av fagbevegelsen. Hovedkreftene bak *For et annet Europa* er Attac, Enhedslisten (som også støtter opp om *Stopp Unionen*), og SF. IS er også her.

Den andre politiske motsigelsen, den som kom til å overskygge den første i Gøteborg, ser ut til å komme til å spille en mindre framtrekkende rolle i København. Jeg sikter til uenigheten mellom de som ser på mønstringene som først og fremst en konfrontasjon med kapitalismen som sådan – og i disse sammenhengene vil det måtte bli vaktmannskapet for toppolitikere; politiet – og de som mener at hovedsaka er å styrke EU-motstanden politisk.

I København har begge de to organisasjonene markert en klar ikke-voldslinje og avg-

rensers seg fra fysiske konfrontasjoner. Det kan ligge en kime til uenigheter knytta til at den antirasistiske fredsdemonstrasjonen 13. desember har søkt om en rute inn i indre by/nær "rød sone".

Ikke-voldslinja er også uttrykt gjennom paraplyorganisasjonen "Stop volden", som arrangerer flere aktiviteter og er ansvarlig for hoveddemonstrasjonen lørdag 14.

Her i Norge ser det ut til at Attac og IS vil være de mest aktive støttespillerne for *For et annet Europa*. (Attac er programforpliktet til det ut i fra sin plattform). SV og SU har også møtt på deres forberedelsesmøter i Køben-

havn. Men siden den store demonstrasjonen den 14. desember skal gå samlet, seksjonsvis, så må alle velge hvilken av seksjonene de skal mobilisere til.

Her i Norge har NTEU og UMEU stilt seg bak mobilisering til *Stop Unionen*. RV deltar sjølsagt her, sammen med de andre organisasjonene i NTEU-paraplyen. I Oslo den 19. september kl 1900 drar dette miljøet igang "København 2002" i lokalene til FOKUS i Storgata 11.

Amljot Ask, RVs internasjonale utvalg og internasjonal leder i AKP

OM ORGANISERINGA I KØBENHAVN

Du finner mer informasjon på nettstedene til *Stop Unionen* (www.ue2002.dk), *For et annet Europa* (www.cph2002.org) og *Stop Volden* (www.ngoforum2002.dk). For dere som ikke er på nettet, så finner dere nedenfor noe utvalgt stoff fra disse, som viser de politiske og organisatoriske retningslinjene for *Stop Unionen* og *For et annet Europa*.

FRA PRESENTASJONEN AV STOP UNIONEN 2002

.... rundt om i landet etablerte, eller er ved å bli etablerte, forskjellige "Stop Unionen 2002" grupper. Initiativtagerne i disse initiativer er medlemmer fra den EU-kritiske del af fagbevegelsen, EU-modstanderbevægelserne og EU-modstanderpartiene.

Målet for "Stop Unionen 2002" er, at intet EU-ministtermøde i Danmark skal kunne gjennomføres, uten at der ikke også vil være "repræsentation" fra EU-modstanderne. Den store finale vil være EU-topmødet i København den 12-13. desember. "Stop Unionen 2002" vil være garanten for at den rene Unionsmodstand bliver synlig

under den danske regerings EU-formandskab.

ALT SKAL FORLØBE FREDELIGT – SELVFØLGELIG

"Stop Unionen 2002" er særdeles fokusert på, at den største trussel mod EU-modstanden i Danmark vil være, at der udbryder ballade ved de forskjellige ministtermøder. Vi kan allerede konstatere, at pressen har gejlet en stemning op om, at det ikke kan undgås, myndighetene har med taknemmelighet taget handsken op, og har tildelt politiet ekstra midler og beføjelser. Omvendt må vi også erkende, at der findes grupper i Danmark og udlandet der meget let vil lade sig provokere af myndighedernes eventuelle indgreb.

PAROLEGRUNDLAGET:

- Stop Unionen
- Forsvar velfærd og demokrati
- Nej til en EU-hær
- For international solidaritet

GRUNDLAG FOR INITIATIVET FOR ET ANDET EUROPA

Vores verden er ikke til salg – Mennesker før profit

Vi vil skabe folkelig mobilisering for et andet Europa, hvor demokrati, solidaritet med u-landene og miljøhensyn står øverst på dagsordenen. Et andet Europa end den Union vi ser i dag, hvor multinationale giganter sætter dagsordenen og almindelige menneskers behov alt for ofte skubbes til side.

Vi protesterer mod et udemokratisk EU. Grundlaget for ØMU'en er en nyliberalisme, der skader beskæftigelsen, solidariteten og demokratiet.

Progressive bevægelser og organisationer i alle Europas lande må slutte sig sammen i et solidarisk samarbejde med folkelige bevægelser i resten af verden. Derfor har nordiske græsrodsbevægelser og organisationer dannet "Initiativet for et andet Europa". Vi vil organisere fredelige og folkelige aktiviteter op til og under topmø-

det i København december 2002 i samarbejde med andre progressive bevægelser. Kulminationen bliver en fælles europæisk demonstration under topmødet, hvor der kan tages udgangspunkt i følgende fælles paroler.

- Styrk de demokratiske rettigheder – nej til EU's og statsledernes terrorpakker
- For et multikulturelt samfund – nej til Fort Europa og racisme
- For fred og internationalt samarbejde – nej til militarisering af EU
- Nej til nyliberalisme – gør ikke den offentlige sektor til en handelsvare
- Solidaritet med Østeuropa – For lighed mellem landene – Nej til nyliberalistiske optagelseskrav
- Miljøhensyn skal sættes over profithensyn
- International solidaritet. Afskriv den tredje verdens gæld og skab "fair trade"
- Mod IMF's, WTO's og den Europæiske Centralbanks nyliberale diktatur
- For bæredygtigt landbrug -Nej til EU's landbrugspolitik

Ungdom for RV

Ungdomsmøtet 24. august kom i stand på initiativ fra den forrige ledelsen i Rød Ungdom med venner, inkludert RV-leder Aslak Sira Myhre. Møtet hadde som formål å diskutere muligheten for å få ungdommer fra hele landet til å jobbe i RV fram mot og etter landsmøtet. Møtet førte ut i følgende uttalelse:

Vi ønsker å styrke partiet RV. Vi ser på RV som det prosjektet som har mulighet til å skape et sterkt revolusjonært alternativ i Norge. Vi ønsker å gjøre partiet mer enhetlig, samtidig som vi praksis vil gjøre takhøyden større. Fram mot landsmøtet ønsker vi å reise noen problemstillinger til debatt. Vi vil sjøl delta i debatten på individuelt grunnlag og diskutere følgende:

1) Sosialisme på dagsorden. Hvordan skal RV reise diskusjonen om det alternative samfunnet.

2) RV og de nye bevegelsene. Hvilken rolle skal RV spille i forhold til framveksten av en ny anti-liberalistisk politikk og bevegelse?

3) Ledelse og organisasjon. Hvilken type ledelse skal RV ha i neste periode og hvordan skal RV møte de utfordringene som kom fra Rød Ungdoms landsmøte? Hvordan skal RV

bli større, og hvorfor søker ikke ungdom til RV i større grad. Hvordan verver vi til RV?

Vi som var samla i Oslo 24/8 er ungdom og unge RVere som ikke har noe annet partipolitisk alternativ enn RV. Vi ønskere å bygge nye kollektiv i lokallag og ledelse som kan fungere som politiske redskap for nye og gamle RVere. Vi ønsker å trekke med oss flere folk fram mot landsmøtet.

Denne uttalelsen er underskrevet av:

Sigrød Staurset, Hanna Helseth, Eivin Volder Rutle, Jacob Skjelberg, Jørgen Strickert, Marius Vasaasen, Kristine Nybø, Line Schou, Idar Helle, Johanne Bergkvist, Pål Hellesnes, Hege Bae Nyholt, Håkon Kolmanskog, Aslak Sira Myhre.

Ingen skjult agenda

Johanne Bergkvist og Pål Hellesnes var med å skrive under oppropet og forklarer her hvorfor. Innleggene ble første gangen skrevet og sendt til RVs debattliste på internett, men er godkjent til bruk i Opprør.

JOHANNE BERGKVIST, OSLO RV:

Til tross for KKs konfliktvinkling, synes jeg Sigrød og Aslak setter fingeren på det viktigste i intervjuet: RV kommer til å gå på en smell om ikke drastiske ting gjøres. Det virker som om de fleste innlegga på RV-lista heller vil diskutere mulige bakenforliggende motiver for å hevde det, enn å faktisk diskutere og gjøre noe med RV.

Møtet 24.8. diskuterte ikke hvordan fjerne "gubbene" i RV, men hva vi som unge RVere/tidligere RUere kan gjøre for å få unge folk til å bli engasjerte i RV og jobbe med glede i RV. RV har et seriøst problem med få ungdom og halvgamle, og ikke minst få kvinner som synes i partiet. Det

er selvfølgelig mange samfunnsstrukturer å skylde på når ungdom og kvinner ikke synes. Men hovedproblemet for RV er at det hele tida snakkes om "vi trenger et kvinneopprør", "vi trenger flere ungdom" uten at det blir satt på dagsorden som noe som faktisk skal skje! RV revolusjoneres ikke av seg selv. RV har masse flotte folk og masse bra menn som fortjener kredit for alt de gjør for RV. At vi vil ha flere ungdommer er ikke et 'fløtt deg' til alle mennene. Det er et krav om å bli tatt på alvor og få rom i RV på linje med 40-åringene. Hvis ikke vil RV dabbe ut som et generasjonsfenomen. Hvis 40-åringene inntar skyttergravene og offerrolla, som noen har gjort her

på lista, er det bare et spørsmål om tid.

Så hvorfor uteblir ungdom og kvinner? For det første er det lett å bli "spist opp" i RV. Som ny og villig får man verv og forpliktelser, uten å få særlig oppfølging eller politisk bygging. Flere føler seg mindre politiske og dyktige etter verv, istedenfor å bli bygd. For det andre er det ganske tungt å jobbe i RV – og mange ungdommer kommer fra en tid i Rød Ungdom prega av mye konflikt. Kulturen er prega av overflatisk enighet, personlige og politiske motsetninger i et ubehagelig samrøre.

”

Det RV mangler mest er en profil, en felles strategi samla

rundt noen politiske kamper og mål.

I tillegg tillater folk seg å være riktig så slemme mot hverandre. Som ung og kanskje helt fersk er disse motsetningene umulige å forholde seg til. For oss som har holdt ut lenge er de rett og slett utmattende.

På møter og i diskusjoner er det hele tida andre agendaer å forholde seg til. Som RV er uten skjult agenda er det hele tida press for at man skal tekkes alle. For egen del har jeg slitt meg ut på å drive lappeteppepolitikk – der alle skal være representert alltid og alles meninger skal komme på trykk i programmer etc. I slike sammenhenger blir det lett å føle seg som ungdoms-, kvinne-, innvandrers-, same- eller homoalibi, mer enn man føler at man faktisk driver politikk. RVs ledelser og lag jobber alt for lite kollektivt mot felles mål.

Det er her mitt ønske om et enhetlig RV kommer inn. Jeg er mot fraksjonsforbud i RV. Jeg ønsker meg ikke et RV av gammel kom-

Johanne Bergkvist er en av de som har skrevet under ungdomsoppropet.

munistpartimal. Jeg vil at AKPere skal føle seg velkommen i RV. Men jeg synes det RV mangler mest er en profil, en felles strategi samla rundt noen politiske kamper og mål. Det gjelder program, valgkamp og arbeidet i kommunestyre. Hvorfor kan vi ikke enes om å styrke RV rundt noen viktige saker?

Jeg mener det var helt uproblematisk å innkalle folk som kun har RV som sitt prosjekt i RV på ett møte. Vi som deltok var veldig klare på at vi ikke ønsker å fungere som noen fraksjon, men hadde et stort behov for å diskutere RV og vårt forhold til RV uten andre agendaer liggende under. Dokumentet som ble underskrevet er heller ikke en bindende plattform, men et ønske om å starte en debatt rundt innholdet i det.

PÅL HELLESNES, TRONDHEIM:

BYGG RV!

Hovudutfordringa i dag er å få RV til å verta eit parti som tek seg sjølv på alvor. RV må verta det revolusjonære kollektivet der dei viktige klassekampsspørsmåla vert diskutert og vi kjem fram til sams liner. Med andre ord: Ho må verta eit meir einskapleg parti. I dag fungerer ikkje RV på denne måten. Døme: Har RV ei line andsynes den "nye" anti-nyliberalistiske rørsla (Attac m.m)? Ikkje det? Då er det kanhende ikkje så rart at vi rekrutterer så og seie ingen frå denne rørsla – vi er jo irrelevante! Det å ta RV på alvor tyder

og at kva som vedtas av RV, anten det er på landsmøte, i Landsstyret eller i lokallaget må vera viktig for praksisen til medlemmane. (Nei, dette er ikkje eit rop om "partipisk", men ei utfordring til frivillig einskap) Når RV vert viktig i klassekampen, vil fleire og meina at det er meningsfylt å jobba i RV. Slik det er i dag meiner eg RV fungerer meir som ei rådgjevande forsamling enn som eit parti.

Det må vera rom i RV for dobbeltorganiserte, men mi von er at desse folka vil sjå mindre og mindre poeng i å vera dobbeltorganiserte. Sett utanfrå har eg inntrykk av at det ikkje er politikken som er den sentrale grunnen til at mange framleis t.d. ønskjer å halda fram med å bygga AKP (især siden dei programmatisk forskjellige mellom RV og AKP er minimale), men meir at AKP fyller ei organisatorisk rolle RV ikkje er i nærleiken av å fylla. I den grad RV klarer å vera sentrum for organisering av revolusjonær aktivitet trur eg det vil vera mindre nytte i alternativ organisering. Eg går altså på ingen måte inn for å kasta ut korkje AKP eller andre, men meir for

å ta over dei rollene desse grupperingane har i dag, og gjera dei til del av RVs praksis.

Personleg trur eg RV har mykje å henta i "generasjonen" av avgatte RUarar, som i dag i liten grad er

aktive i RV. Her fins det mange godt skolerte, dyktige folk som i dag "går på gress".

”

Slik det er i dag meiner eg RV fungerer meir som ei

rådgjevande forsamling enn som eit parti.

De fraksjonsløses fraksjon?

Stig Berntsen fra AKP og Anders Ekeland fra FIN (Forbundet Internasjon-
alen) mener det var feil å ikke invitere medlemmer fra disse gruppene.
Også disse innleggene ble første gangen skrevet til RV-listen.

ANDERS EKELAND, BÆRUM RV OG FIN:

Uten klarhet kan det ikke skapes noen RV-identitet. Besvergelses av typen "vi satser på RV" hjelper ingenting hvis man ikke samtidig er krystallklar på hvorfor man ikke satser på AKP. "Ungdomsoppropet" tar rett og slett ikke kameratene i AKP helt seriøst, men utviser en type repressiv toleranse: Man blir uglesett (ikke invitert), men aldri forsøkt overbevist om at man tar grunnleggende feil. Jeg har liten tro på at en slik framgangsmåte som de "fraksjonsløses fraksjon" har valgt vil bringe RV noe godt. Men det kan snu, verden er dynamisk/dialektisk, ikke statisk.

Det største problemet til oppropet er nettopp mangelen på politikk. Vi får håpe at det ligger en klar skjult agenda her, men jeg er slett ikke sikker på at noe slikt finnes. Jeg er redd hovedproblemet er at dette er folk som har vokst opp med/i "rørsla", som har konkludert (korrekt) at AKP ikke er noe å satse på som soft-stalinistisk gruppe ... og nå ikke veit hva de skal gjøre videre. Jeg vil derfor oppfordre underskriverne til å svare på følgende spørsmål:

■ skal AKPs rolle i RV være omtrent som før etter LM?

■ er stalinistgruppa Tjen Folket fortsatt en del av RV etter LM?

■ skal RV over på en politisk offensiv overfor SU og SV etter LM?

■ ... eller skal alt være omtrent som før?

Enda en gang har vi sett at folk som er

motstander av fraksjoner, lager et opplegg som – pga. sin innholdsløshet og måten innkallinga ble gjennomført på – gjør langt mer skade enn om noen hadde laget en plattform og invitert til et aktivt samarbeid foran landsmøtet for å endre RV i den skisserte retningen. En slik renhårig tendens/fraksjonsappell får fart i de politiske debattene, stiller motsetningene klart og gjør det lett for andre å få grep om hva folk mener. Kort sagt det er en demokratisk framgangsmåte, ikke en manipulatorisk.

Det er ryddig å operere med to typer intern organisering:

Tendenser: kjemper for en sak (f.eks. for å gjøre RV klarere i miljø saker, dvs. på et spesielt område hvor man mener partiet er på bærtur)

Fraksjoner: mener at hovedkursen er feil (f.eks. at man er altfor vage og uklare overfor SU, SV – og dermed truer med å ødelegge hele partiet)

Vi har en situasjon med et parti i partiet – det er helt ekstraordinært, og skyldes den spesielle forhistoria. Vi har en situasjon med to partier som har den samme målsetting om å være et revolusjonært marxistisk arbeiderparti. Så det Pål & Co bør svare på er ikke om de er for eller mot fraksjoner, men for eller mot konkurrerende partiprojekter! Pål ser ut til å være mot fraksjoner, men i likhet med resten av underskriverne på så laid-back måte at han ikke vil foreslå noe fraksjonsforbud, eller forsøke å gjøre noe med den

sløssaktige dobbeltorganiseringa RV og AKP bedriver.

Eller skal Pål forståes dihen at han ønsker å overbevise kameratene i AKP om at AKP ikke "trengs", den eneste grunnen til at AKP ikke trengs er at de tar feil på vesentlige områder, at prosjektet er dødfødt. Hvis ikke det er tilfelle bør en umiddelbart gå inn i AKP. Vi må ikke bygge to nokså like revolusjonære partier samtidig. Det er en luksus vi ikke har tid, krefter eller råd til.

STIG BERNTSEN,
OSLO RV OG OSLO AKP

Noen kommentarer til det berømte ungdomsmøtet og uttalelsen som ble presentert i KK:

1. Jeg synes det er fint at det mobiliseres for at unge skal jobbe i RV. Et stort framskritt i stedet for å stå på sidelinja og vente på at 'noe nytt' skal komme dalende fra himmelen.

2. I henhold til RVs vedtekter kan jeg ikke se at det er noe i veien for at et hvilket som helst medlem kan invitere hvem de vil for å diskutere RV, lage opprop etc.

3. Jeg synes Aslak tidligere har vært flink til å være en samlende leder for RV, og holde fløyene samlet. Det virker som han nå tar seg større friheter på tampen av sin lederperiode. Det er for å si det veldig forsiktig spesielt når lederen i RV inviterer politisk utplukkede unge for å diskutere veien videre for RV, samt lansere et opprop. Det naturlige ville jo vært å invitere de unge som er aktive i RV med på dette møtet. Hvilken tiltro kan unge, aktive RVer ha til en leder som på politisk grunnlag utelukker dem for å diskutere RV framfor landsmøtet og samtidig frarøver dem

muligheten til å underskrive et opprop som for alt hva han veit de kanskje er enige i? Er det sånn Sigrid og andre som har pratet mye om ML-bevegelsens syn på demokrati mener interdemokratiet skal praktiseres?

4. Møtet ble hemmeligholdt for RVer som også er medlem i AKP/FIN med begrunnelsen at man ikke ville ha med folk som har lojaliteten sin andre steder. Betyr det at man mener at RVs nestleder ikke har lojaliteten sin i RV?? Hva med dem som stadig har hatt møter med ledelsen i SU med tanke på et framtidig partiprojekt, har de større lojalitet til RV enn det AKPer har?

5. Det er sikkert flere enn meg som ikke blei invitert på møtet men som ønsker å diskutere de samme spørsmålene. Er vi henvist til å lage en egen fraksjon (unge RVer med lojaliteten vår et annet sted?)? Jeg går ut fra at RVs medlemslister har blitt brukt til å velge ut hvem man skulle invitere. Betyr det at andre som ønsker å arrangere liknende møter kan få utdelt medlemslistene til dette formålet?

6. Det hevdes at det er de "gamle" som stenger for de "unge". Hva er det man ønsker? At de som er over en viss alder skal gi fra seg verv fordi de har passert en viss alder? Jeg som trodde at makt var noe man slåss seg til igjenom politisk kamp...

7. Blir det noen oppfølging av dette første møtet (var det det første?). I tilfelle får vi andre også være med å diskutere neste gang?

8. Til RU: RU prøver vel fremdeles å praktisere en form for demokratisk sentralisme. Hvordan harmonerer det med at RUere fraksjonerer mot RUere angående en av moderorganisasjonenes framtid? Hva skal de andre RUerne gjøre? Stifte sin egen fraksjon?

Plass til alle

TORSTEIN DAHLE, BERGEN RV:

Selvsagt er det bare sludder at det er noen "eldrekrise" i RV. Det er altfor få mennesker over 50 år som er med i RV og aktive i RV. Slik jeg oppfatter initiativet 24. august, var det slett ikke rettet inn mot "de eldre" i RV. Poenget var ønsket om styrke RV som et politisk alternativ for unge mennesker. Og det er jo glimrende!

Vi må ikke la oss lure av at et positivt og velment (og kanskje svært viktig) initiativ blir presentert i KK i en saus av "eldrekrise" og oppblåste motsetninger. Poenget er virkelig ikke å skvise ut en generasjon til fordel for en annen, poenget med initiativet er å styrke grunnlaget for å rekruttere unge mennesker og mobilisere dem til aktiv deltakelse i diskusjon og styring i RV.

RV må være et parti med mangfold og stor takhøyde. Det er den revolusjonære bevegelsens svøpe at motsetningene vektlegges mye sterkere enn den felles kampen for revolusjon og for et samfunn der arbeidsfolk tar makten fra profittjegerne for å styre selv i stedet – et samfunn der folks behov er ledestjernen, ikke maks profitt.

Det er en styrke for RV at det er rom

for mangfold i partiet. Derfor ringer alarmklokkene i hodet mitt når det ønskes et mer enhetlig parti. Partiets liv og framgang er avhengig av at ulike meninger brytes. Det som kan legge et fruktbart grunnlag for større enhet, er en mest mulig levende diskusjon om politiske linjer, og spesielt studier og skoler-
ing.

Kanskje var det et problem med initiativet 24. august at deler av RVs ungdom ble utelukket (hvis jeg forstår det riktig). Jeg forstår det slik at f.eks. ungdom organisert i AKP ble holdt utenfor (håper jeg tar feil). I så fall synes jeg det var dumt.

Det er helt avgjørende for RVs framtid å satse sterkt på ungdommen. Samtidig har jeg hele tiden vært uenig i Aslaks programerklæring fra 1997: Ungdommen skal overta makten i RV. Jeg mener det uttrykker en undervurdering av hvor verdifullt det er med erfaring, og en undervurdering av den langvange, seige oppbyggingen av den revolusjonære bevegelsen.

Jeg mener at vi i RV omtrent hele tiden har undervurdert hvor viktig det er å bygge opp folk over flere år – mange år! Ikke minst gjelder det RV i valg. Vanligvis tar det lang tid å bygge opp listekandidaters posisjon

eksternt. Folk ønsker å vite hvem de velger som sine representanter. Det gjelder desto mer når vi snakker om dem som står på listene til et revolusjonært parti.

Ved RV-nominasjoner opp gjennom årene er det utallige eksempler på at folk trekker seg eller blir vippet ut etter gjennom møysommelig innsats å ha bygd seg opp/er blitt bygd opp til en respektert eksternt posisjon. Jeg mener ikke med dette at det bør bli slutt på nyrekruttering til listetoppene eller partiledelsen – poenget mitt er å ta alvorlig på å bygge hverandre opp og på å verdsette det som er bygd opp.

Nettopp derfor er det også nødvendig å ta veldig alvorlig å gi unge mennesker mulighet til å bygge seg opp, tilby skoler-
ing, gi utviklingsmuligheter, gi reelt ansvar og reell makt og innflytelse. Ta folk på alvor. Ikke putte folk inn i ledelsen eller på listetoppene fordi de er unge, men fordi de selv er motivert for det og i praksis har vist at de allerede i ung alder er kvalifisert for det.

Vi er altfor få i RV. Men i RV og den nærmeste krets omkring er det faktisk veldig mange mennesker som er levende gullklumper, med store kunnskaper og verdifull erfaring – som til dels er dyrekjøpt gjennom slit og oppsum-

merte feilgrep. I Hordaland er vi så heldige å ha en del slike gullklumper – mange av dem faktisk ganske unge. Disse må vi stille godt med, gi dem muligheter til å utfolde seg og videreutvikle seg til felles beste.

Min erfaring er at RU er full av engasjerte, seriøse ungdommer som føler ansvar for framtiden. Jeg tror at det som oftest vil være veldig dumt å putte dem f.eks. rett inn i listetoppen til et kommunestyre, med utsikt til å kunne bli sittende fastlåst i 4 år – midt inne i papirflommen. Men i noen tilfeller (unntakstilfeller) er det veldig godt grunnlag for nettopp å putte dem inn høyt oppe på valglistene, f.eks. fordi de allerede har vist at dette synes de er artig og dette kan de oppnå resultater med.

Kort sagt: Det viktige nå er å verdsette hverandre og respektere hverandres kvaliteter, ikke la oss provosere til å blåse opp motsetninger på grunnlag av et KK-oppdrag med sær vinkling. Initiativet av 24. august vitner nettopp om ansvarsfølelse og engasjement blant unge RVer. Det er veldig bra. Det må vi vite å sette pris på!

FLERE INNLEGG FRA RV-LISTEN
PÅ LESERBREVSIDEN, SIDE 13

Søndag 14. juli ble årets Rød Sommerleir avslutta på Strand (Østerøya ved Sandefjord). Neste års leir er bestilt til samme tidspunkt (tirsdag 8. juli til søndag 13. juli 2003). Kryss av i kalenderen!

Oppsummering av Rød Sommerleir 2002

Leiren ble i år nesten avlyst. Det var antallet ukes-påmeldte voksne og ungdommer som skapte usikkerhet om gjennomføring. Og det var antallet påmeldte pionerer som avgjorde spørsmålet om gjennomføring. Totalt var 105 personer innom leiren med stort og smått (omtrent som leirene i 98 og 99). Dette fordelte seg på ca. 40 voksne/ungdommer som var hele eller deler av leiren, 22 innledere/dagsgjester, 40 i pionerleiren inklusive ledere. Og 3 barn.

Ingen la skjul på at det var få voksne og særlig ungdommer som var til stede under hele leiren. På den andre sida fungerte leiren ganske bra for de som var tilstede og det kom fram flere ideer til oppfølgingstema neste år. All honnør til dyktige pionerledere som gjennomførte en veldig bra pionerleir!! Det ble gjennomført 14 seminarer på leiren – alle var mulige å få med seg siden leiren ikke hadde parallelle seminarer. 23 innledere deltok, flere kom ens ærend, andre deltok på deler av leiren. Seminarene grupperte seg i følgende bolker:

1. PALESTINA – GLOBALISERING – NORSK IMPERIALISME

- Beth Pedersen og Ole Egge åpnet leiren med øyenvitneskildringer fra Palestina – en reise i Palestina som ga overraskende nærhet til konflikten og palestineres sak
- Boye Ullmann gjennomgikk den historiske bakgrunnen for konflikten i seminar onsdag kveld
- Pål Steigan ga en grundig framstilling av kampen om oljeressursene i den eurasiske

korridor (sør og øst), norsk imperialisme og geopolitiske scenarier (fredag)

- Kristine Nybø og Jorun Gulbrandsen innleda om lærdommene fra demonstrasjonene mot IMF/WB og WTO/EU (fredag ettermiddag)

2. VENSTRESIDA OG POLITIKK/STRATEGI

- På grunn av misforståelse om tidspunkt møtte ikke SU til diskusjonen om fomying og samling på venstresida. Marijke Berdahl fra Rød Ungdom innleda imidlertid til noe som ble en ganske frisk diskusjon (onsdag etter lunsj)
- Erling Folkvord fra Oslo RV hadde hovedinnlegg om røde folkevalgte og veien til sosialisme i Marte Mjøs Persens sykefravær. Bjørnar Moxnes fra RU og Erik Eiglåd fra demokratisk Alternativ var også innledere
- Torsdag formiddag innleda Amir Mirzai og Thale Hungnes om religion og politikk. Mirzai med en sterkt kritisk brodd mot religionen (Islam) og dens skade for det politiske arbeidet, Hungnes med et utgangspunkt om hvordan kristendommen kan tjene den politiske kampen
- Torsdag etter lunsj innleda Chiku Ali om innvandringspolitikk med bakgrunn i erfaringene hennes i arbeid med innvandring i Bergen kommune og RVs innvandringspolitikk
- Finn Olav Rolijordet, innleda torsdag kveld i seminar om kommuneopprøret og fikk testa problemstillinger til sentral RV-konferanse om samme tema søndag 15. september

3. NYE FOMIDLINGSFORMER

- Adbusters ved Tage og Åse Brandvold ble tirsdag kveld presensert gjennom film, bilder og innledning. Både ut fra norske og internasjonale erfaringer med å bruke maktspråk og reklamens former til å lage motkulturelle stunts
- "Spis de rike" viste fredag kveld filmer med 0-budjett som utgangspunkt for å formidle virkeligheten dokumentarisk og kunstnerisk samt påkosta filmer av typen John Pilgers film fra Indonesia (om IMF/WBs ansvar for Suharto-regimets folkemord og utarming av eget folk)

4. FAGLIGE SEMINAR I HELGA

- Britt Bergsund formidla svært levende fra erfaringene av oppbyggingen av SAS-klubben i Oslo på 70-, 80- og 90-tallet. Jørgen Sandemose drøfta i sin innledning ulike sider ved tillitsvalgtes stilling til regelverket og problemene med å holde fast ved de ansattes interesser (lørdag formiddag)
- Arne Rolijordet (klubleder Ringnes og RV) ga en grundig innføring i de kommende omlegginger i pensjonssystemet lørdag ettermiddag
- Søndag formiddag innleda Tormod Jarsve (NKF Akershus og RV) om årets tariffresultat i kommuneområdet og svekkingen av det kollektive avtaleverket

Asgeir Bell
medlem av sommerleirkomiteen

Debatt om sommerleir

- Sommerleiren slik den fungerer nå har minimal funksjon for RV som organisasjon, og slik har det vært lenge. Det mener RV-leder Aslak Sira Myhre, som ønsker debatt rundt både formen og formålet med sommerleir etter at årets sommerleir nesten ble avlyst. AU-medlem Asgeir Bell har en annen oppfatning. Opprør trykker her to innlegg fra RV-listen, med godkjenning fra forfatterne.

ASLAK SIRA MYHRE:

Jeg var innom årets sommerleir i et døgn, fredag til lørdag, og som vanlig var det et hyggelig sted å være. Men det var samtidig relativt nedslående. Det var enda færre folk enn vanlig, det var aldersmessig og politisk svært ensarta og det var nesten ingen av deltagerne som hadde "bare" RV-tilknytning. Om RV ikke hadde hadde medarrangør på leiren, men AKP hadde laga leir aleine, ville det kanskje vært fire færre deltakere på voksenleiren. RVs rolle og deltakelse er minimal. Jeg ønsker ikke å klandre noen for dette, tilskrive det kupp eller konspirasjon, bare å konstatere det.

Jeg tror det er viktig å få i gang debatten om sommerleir allerede nå. Det gjør det mulig å avklare en del spørsmål på et tidlig tidspunkt, istedet for å komme i en situasjon på vårparten hvor noen vil lage leir, og de som ønsker noe annet alltid kommer for seint.

Sommerleiren slik den fungerer nå har minimal funksjon for RV som organisasjon, og slik har det vært lenge. Det har i løpet av 90-tallet vært tilløp til at leiren ble et møtested for ulike politiske grupperinger innafor RV, men sjøl på det aller beste var det "fraksjons-RV", de med en smågruppe i tillegg til RV som møttes der, ikke "vanlige" RV-ere.

Jeg mener at RV ikke er tjent med å fortsette å lage denne typen leir. Vi er etterhvert med mere i navnet enn i gavnet, og jeg kan ikke se hvordan det tjener noe som helst. I AU var det et flertall av medlemmene i år som var skeptiske eller mot å arrangere leir i det hele tatt, men et flertall følte ikke sterkt nok for spørsmålet til å sette ned foten og lage en stor krangel av det. Nå er det så lenge til neste leir at det å finne på noe helt annet ikke kan "ødelegge" noe for andre.

Da Elise Malde og jeg i høst fikk i oppdrag å forberede en sak om sommerleir til AU, fant vi ut at vi egentlig ikke ønska en tradisjonell leir i det hele tatt. Istedet kunne vi tenke oss et langhelgsarrangement sentralt på østlandet målretta mot RV og særlig unge RVere. Det finnes ingen leirkultur lenger, og da er det nødvendig å gjøre andre grep. Jeg vil ta opp noe av det vi foreslo den gangen. Jeg har ikke fått diskutert det med Elise, så alt jeg skriver står for min egen regning:

1. RV arrangerer ikke en ukes sommerleir sammen med AKP og eller andre.

2. RV lager et langhelgseminar fra torsdag til søndag i løpet av sommeren 2003.

3. Seminaret skal være ca halvt om halvt sosialt og politisk.

4. RV finner ut hvilken form og hvilket innhold som RV organisasjonen ønsker og har behov for. Etter at dette er klarlagt og vedtatt er det mulig å åpne for at andre kan

vwære med å arrangere men hvis det som RV ønsker ikke er spiselig for andre (FIN, AKP etc) står RV som enearrangør.

5. Det skal søkes samarbeid med Rød Ungdom i å mobilisere unge voksne til seminaret.

6. Målgruppe for seminaret er RVere i hele Norge, evt Sør-Norge. Hvis arrangementet legges til Oslo-området bør vi drøfte om det skal lages et tilsvarende arrangement for dem nord for Trøndelag.

7. Arrangementet sitt program må ha rot-feste i RVs helhetlige strategi og arbeidsplan for landsmøteperioden 2003-2005.

8. Tidspunkt og form på sommerseminaret må være klart før landsmøtet 2003.

Tanken er at dette skal være mindre forpliktende og langvarig enn sommerleiren, mer komfortabelt og mer helhetlig. De arrangementene vi har hatt de siste ti åra har liten eller ingen appell i RV organisasjonen. De gangene vi har fått inn "nye" miljøer, har en del av oss unge RVere gjort en stor jobb for å mobilisere folk – ikke på grunn av arrangementets form men på tross av. Som sagt syns jeg det var trivelig å være på årets sommerleir, og den virka langt mer avslappa enn det har vært på lenge. Men aldersmessig, antallsmessig og bredtemessig var det ikke tilfredstillende. Jeg tror ikke vi kan trylle oss bort fra dette med å si at vi "til neste år skal få det så mye bedre og da gjør vi noe lurt i programkomiteen". Det har blitt sagt hvert eneste år jeg kan huske uten hell. Jeg mener at tida er inne for å prøve noe nytt, og noe som er mer i tråd med de ønskene som finnes ute i organisasjonen vår.

Dette er tenkt som forslag til debatt og ikke til vedtak. Kanskje er det andre måter å gjøre det på, men hvis det ikke er mulig å bli enige om en form for sommerarrangement som vekker en viss entusiasme i RV-organisasjonen, mener jeg at vi er best tjent med å droppe hele greia på et tidlig tidspunkt og konsentrere oss om de mange andre oppgavene vi har. Det er ingen vits i å vedta og diskutere i det vide og det breie retningslinjer for et arrangement det sitter 25 voksne og hører på.

ASGEIR BELL:

Aslak mener at årets leir var "aldersmessig og politisk svært ensarta" og at nesten ingen av deltagerne hadde "bare" RV-tilknytning. Jeg er uenig i denne fremstillingen og leser en del undertekst i det Aslak skriver. Jeg tror det er fint å få det oppå bordet. Det er nemlig slik at de fleste som var på leiren var RV-ere. Leiren var svært uensarta geografisk, erfaringsmessig og aldersmessig. Men det var få deltakere

på leiren (men stor pionerleir!!). Aslaks viktigste kriterium for vurdering blir en manglende normalitet på leiren; det er etter hans syn for få som bare er RV-ere. Jeg synes du skal utdype dette. Har du først definert en slik normalitet, så risikerer du å fornærme de fleste av leirens deltakere for å ha meldt seg på. Du sier også at denne leiren "har minimal funksjon for RV" – kan du si hva i programmet som RV ikke var tjent med?

Jeg tror det viktigste en kan gjøre er å vurdere og kritisere innholdet på leiren. Mange ga uttrykk for at årets program var bra og fortjente flere deltakere. Jeg tror forbedringene foreløpig bare kan gi marginale utslag på mobiliseringen, dvs. at vi noen år til kan få relativt små leirer. Men en god sommerleir er et viktig politisk skoleringsstilbud for alle revolusjonære. Jeg synes vi i RV skal tenke mer positivt: Hva kan vi bidra med for å gjøre leiren bedre politisk og mobiliseringsmessig. Sett i ett års perspektiv så er det innlysende at RV foran valget vil kunne bidra med politiske forberedelser og mobiliseringsgrunnlag for hele landet.

LEIRKULTUREN DØD?

I Aslaks punktliste over forslag til en egen RV-leir, er kortere leir en viktig bestanddel. Aslak argumenterer med at leirkulturen er i ferd med å dø ut. Jeg synes vi skal vurdere

slike endringer grundig. For det første tror jeg pionerleiren ikke skal gjøres mye kortere før det blir helt feil. Dernest så mener jeg leirkultur nok er en målestokk. Men skoleringsaspektet i slike sammenhenger er verre stilt. Sommerleirene gir store muligheter til å utdanne folk og se det i sammenheng med andre studietilbud. I RV er det lite tradisjon og erfaring med skoling og utdanning av egne ledere, utover det lokallag sjøl bærer oppe. Jeg tror det er mer dette aspektet vi skal prøve å utvikle. Da er leirtradisjonen noe vi heller bør se på som en ressurs – tross svakheter.

En kort leir på et feriested kan også være problematisk ut fra ferieaspektet. Du drar et stykke av gårde og kan utnytte relativt billig opphold mot høye reiseutgifter. Kort sommerleir med f.eks. mange parallelle seminarer, kan undergrave følelsen av å ha fri innimellom. I år synes jeg det var så mye rom i programmet at ferieaspektet ble en realitet for mange.

Sommerleiren i fjor var svært vellykka på den måten at en ung jentegjeng dro lassett og gjorde seg mange erfaringer. Det hadde vært fint om vi kunne skape vilkår for å ta opp denne tråden til neste år. Det tror jeg vil styrke programmet som skal til.

REBELL

Nytt ungdomsmagasin i salg nå!

JOBBE JOBBE JOBBE JOBBE...

Rebell møtte tre heilt vanlege ungdommar for å snakke om det vanlegaste i verda: Jobben.

HVA UNGE I NORGE BØR VITE

Knut Nærum taler til ungdommen i spalten "Vi over seksti"

KONTRASTFYLT OG FARGERIKT

Vår reporter har tilbragt et år i Kairo.

ABONNER!

150,- kr. i året (seks nummer)

Nett: rebell.no / perwaago@online.no Fon: 73 51 70 35 / 934 13 627

I seng med Kristelig Folkeparti?

Noen tanker om forskjellen på RV og SV – i ei tid da SV drømmer om regjeringsmakt. Av Tron Øgrim.

Valgnatta 2001 var Kristin Halvorsen sur fordi det gikk mot H-regjering. Hun la opp til at SVs store framgang burde legge grunnlaget for ei regjering SV-AP-SP-KrF. Bondevik avviste det med et skuldertrekk. Men på 2000-tallet er en sånn koalisjon faktisk blitt MULIG politikk.

Fordi:

■ FrP vokser. Det kan blir for smertefullt KrF å fortsette å sitte i regjering på Calle Hagens skuldre.

■ AP fortsetter å smuldre, og kan ikke håpe på regjeringsmakt uten allierte.

NYE TIDER – GAMLE SPØRSMÅL

Dette er et NYTT historisk spørsmål i Norge. Regjering med partier "til venstre" er for første gang MULIG. Og hva skal så vi, som vil være revolusjonære antikapitalister, sosialister og kommunister, mene om det? Jeg vil minne om at sjøl om at denne MULIGHETA er ny, så er IDEEN gammel, og har vært diskutert mange ganger før.

Jeg blei med i SF (Sosialistisk Folkeparti – SVs forgjenger) i 1961. Vi i dette noe uklare, pasifistisk-sosialistiske partiet var likevel enige om noen grunnleggende spørsmål:

■ Motstand mot NATO, EU (som da het "EEC") A-våpen, imperialistisk krig, og for ei norsk nøytralistisk linje ("den 3.vei") mellom blokkene USA ("vest") og Sovjet ("øst").

■ Motstand mot AP som et NATO-, EU- og A-bombeparti, som tvang Norge med i en krigersk blokk på den USAs side.

SF satt med 2 stortingsmenn (som vi sa) "på vippen" mellom 74 fra AP og 74 "borgerlige". SF pleide å si at det var "148 mot 2". I 1963 støtta SF et "borgerlig" mistillitsforslag mot E. Gerhardsen, som i noen korte uker ga Norge H-regjeringa Lyng. SF blei voldsomt kritisert av DNA og NKP, men vi SF-medlemmer var veldig fornøyd.

FRA NEI TIL "JA-PARTI"

Sist på 60-tallet begynte noen i SF, bl.a. rundt partileder Løfsnes, å forsøke å endre på denne politikken. Bl.a. la de fram forslag om at SF skulle endre profil fra å være et "NEI-parti" (Nei til NATO osv ...) til å bli et "JA-parti", med flere saker SF sa JA til.

Av oss på venstresida i SF – langt utover

det "maoistiske SUF" (SFs ungdomsorganisasjon, nå Rød Ungdom) – blei dette tolka som framstøt for at SF ikke lengre skulle stå som det prinsippfaste alternativet til DNAs NATO-politikk – "ei kamp om SFs sjel".

Vi skjerpa isteden kritikken mot DNAs innenrikspolitikk. SUF konsentrerte seg bl.a. om faglige politikk, mens folk som Ottar Brox og (daværende SFer) Hartvig Sætra og Svein Johansen kritiserte avfolkningspolitikken.

At det "maoistiske opprøret" i SUF fikk så stor støtte – omtrent hele SUF og hundrevis av SFere gikk ut i 1969 – skyldes åsså motstand mot denne tilnærminga til AP i SF-ledelsen. (Dette bruddet danna grunnlaget for Klassekampen, AKP(m-l) og RV.)

TØGRIM PÅ INTERNT MØTE I OSLO SV

Litt over 20 år etter blei jeg invitert til et internt debattmøte i Oslo SV om regjering. Dette var rundt 1990, da SV hadde noen gode valg og enkelte meningsmålinger på nær 20%. De som inviterte, var et par ledere i Oslo SV som da sto til venstre og var mot at SV skulle i regjering. (Seinere gikk begge over i AP, og den ene var ei tid statssekretær.) Men de fant ingen i SV som ville snakke MOT at SV skulle i regjering. Jeg minna dem om at jeg (da) var medlem av AKP. De svarte: greit, bare du vil komme.

Partisjef Erik Solheim var inspirert av det danske SF (et pro-EU, moderat "venstre"sosialdemokratisk parti, som hadde lagt seg nær sosialdemokratene for å trekke over velgere. Dansk SF var åsså en viktig inspirator for Løfsnes & co seint på 60-tallet.). I panelet satt bl.a. Finn Gustavsen, Kristin Halvorsen og jeg. Finn holdt det gamle "jeg er så radikal og alt er dritt"- innlegget. Hans utgave var sånn:

■ Alt vi har kjempa for er i virkeligheta tapt. Norge er den 51. delstaten i USA.

■ DNA og kapitalistene gjør akkurat som de vil i Norge.

■ Derfor kan SV like gjerne gå i regjering med DNA.

KRISTIN OG APS ØRE

Kristin Halvorsen sa at SV skulle være tunga på vektskåla og holde AP i øra.

Tron Øgrim sa: For å være tunga på vekts-

Tron Øgrim mener SV "ville altså, nøkternt sett, bli med i ei krigs-EU-tilpasnings, kutte- og gassregjering".

skåla må du stå MELLOM noen. Noen ganger må du stemme med H-sida, ellers kan du ikke presse AP. Er SV villig til det? AP står mellom dere og H-sida. Derfor kan de velge å ta støtte fra dere der de trenger det, og ta støtte fra KrF, H osv. der de trenger det. Så det er umulig for dere å bli tunga på vektskåla. Dere risikerer å bli hengende i øret på DNA, og blir med på den politikken AP fører.

Tøgrims innlegg førte til nedstemthet, ettersom svært mange var enige i logikken i det han sa. Så vidt jeg husker, ebba det møtet ut uten noen store konklusjoner.

PROBLEMET MED PARLAMENTARISK ANSVAR

Derimot blei SVs parlamentariske politikk utover 1990-åra i stadig større grad akkurat som jeg sa på møtet for drøyt 10 år sida. Men dette var egentlig heller ikke noe nytt. Det var en politikk som LOKALT hadde utvikla seg i SV mange år FØR.

Før stortingsvalget i 1987 jobba jeg i Klassekampen for å reise rundt og gjøre reportasjer foran kommune- og fylkestingsvalget. Jeg traff kommunestyre-folk fra mange partier, og lærte mye. Fra SV blei stifta har jeg hatt venner på alle fløyer. SV har alltid hatt medlemmer med meninger fra høyresida i DNA til folk som kunne gått rett inn i RV. Jeg venta å finne det samme spennet blant SV-representanter i kommunestyrene. Men sånn var det IKKE. De fleste SV-representanter jeg var borti, lå på høyresida i SV. Dette viste seg særlig i at de i nedskjæringssaker hang i hæla på AP, og var utrolig lojale mot AP, der AP satt med makta.

HVEM ER VI LOJALE MOT?

En SV-representant mente det skyldtes "klassefølelsen" i SV. SV følte seg "lojal med arbeiderbevegelsen mot borgerskapet". På norsk betydde det at han var villig til å støtte arbeiderfiendtlige saker AP gikk inn for, fordi han så det som gærent at AP og SV skilte lag.

RVs beste folk hadde ei helt anna innstilling: De så på seg sjøl som FOLKETRIBUNER, og følte seg ansvarlige overfor arbeidsfolk, fattigfolk, kvinnfolk, ungdommer osv. De sloss

gjern mot både venstre, høyre og sentrum i kommunestyret, hvis det var nødvendig for å forsvare vanlige folks interesser.

Dette skapte styrken til folk som Kari Hansen, Torstein Dahle, Erling Folkvord og mange andre. Derfor kom tilbake gang på gang med høye stemmetall, uansett om RV ellers var "i skyggenes dal" i rikspolitikken, uten oppmerksomhet i nasjonale media og med dårlige resultater i fylket/kommunen i siste stortingsvalg. Det er åsså gjennom sånne folk at RV gradvis bygde seg opp i stemmetall i fylkestings- og stortingsvalg.

PÅ GATA – OG I PARLAMENTET:

Dette betydde åsså at ALLIANSENE ofte blei andre i kommunestyre enn i politikken "på gata" blant ungdomsorganisasjonene og i fagforeninger osv:

■ Mens RVere hele tida har finni gode allierte blant lokale SV-ere i den anti-imperialistiske kampen, i mange fagforeninger, mange RUere og SUere alltid har stått nær hverandre osv, var det IKKE sånn i mange kommunestyre og fylkesting.

■ Inne i kommune- og fylkesting kunne alliansene derimot bli helt andre. Et klassisk eksempel er den store sjukehusnedleggelsen i Østfold, der RVs Jon Michelet i fylkestinget blei talsmann for en allianse av fagforeninger, sjukehusansatte og folk ellers, og RV. AP H og etterhvert FrP gikk mot nedleggelsen, mens SV sto sammen med de andre partiene FOR nedleggelse til siste slutt. (Det var på denne tida en sentral SVer sa at solidaritet betyr å være villig til å stemme for å legge ned sjukehuset der du bor...)

På 80- og 90-tallet har DNA-folk lokalt mange ganger gjort opprør mot denne logikken, brutt ut og stilt egne lister. Ofte har de ikke engang stått "til venstre" i AP, men mest blitt drivi fram av sterke folkelige protestbevegelser i sine egne miljøer. Svært ofte har disse utbruddene fra AP IKKE gått til SV, fordi SV ikke har vært DERES "naturlige allierte" i kampen mot den sentrale DNA-politikken.

ØREPYNT 2000

Vi er nå tilbake i 2002. Mange i SV ser for seg at SV kan bli større enn AP i valg. Det kan

i sin nåværende form. Uansett om et PARTI med navnet SV fortsetter – eller går under.

“ALLTID GÆRENT” Å GÅ I REGJERING?

Er det “alltid gærent” for revolusjonære partier (eller radikale venstrepartier) å gå i regjering under kapitalismen? Neida. Vi kan sjølsagt KONSTRUERE situasjoner der et sånt regjeringsamarbeid kan være riktig:

Så la oss tenke oss at USA begynner å tape kriger, og at Europa og Norge kommer lengre fra USA. etter en virkelig revolusjon i DNA, blir en fortsatt radikal Trond Giske statsminister i ei koalisjonsregjering, med det målet å få Norge helskinna ut av NATO. Skal vi virkelig ta i her, så la oss ta Willoch som utenriksminister. Eller Biskop Stålseth.

Et RV med 5% og 8 representanter, bør det kunne vurdere å ta plass i regjeringa for å hjelpe ei sånn sak gjennom? Ja. Men dette er science fiction. Det likner ikke engang situasjonen nå. Vi snakker om teoretiske situasjoner med akutt kamp, der det står to klart ulike sider mot hverandre, og det spiller stor rolle på kort sikt, hvilken side som vinner.

DØDENS MYR:

Nå er USA på vei inn i flere år med imperialistisk krig, uten at vi ser noe lys i slutten av tunnelen. (USA blir farligere hver gang Bush “vinner” som han gjorde i Afghanistan, og må gå på noen store militære nederlag før situasjonen kan snu.) I Norges Storting er et flertall foreløpig massivt bak USA/NATO/BUSH. Det samme stortinget har et massivt flertall for sosiale nedskjæringer, med FrP som eneste halvveis opposisjon med sjangse til å vinne i enkelt saker.

Vil du inn i regjering som kan få flertall, er det DETTE flertallet du må bygge på. Og ei sånn regjering har ikke kortsiktige, konkrete oppgaver, men den langsiktige oppgava å klamre seg fast så godt den kan og administrere faenskapet. Går SV inn der, havner SV i ei hengemyr. Og SVs venstreside kommer i dødens posisjon. De må VELGE mellom å støtte FOLK ut fra politikken sin ELLER å gå mot massekampene ut fra regjeringas program.

VI SOM ALDRI SKAL I REGJERING!

RVs oppgave må være å stå fast på det som alltid har vært RVs politikk:

■ Vi er der ute hvor folk er. Vi samarbeider og inngår kompromisser, men aldri om folks interesser.

■ Inne i stortinget slåss vi alltid for interessene til det store flertallet UTAFOR.

■ Derfor kan RV heller ikke bli noe fast støtteparti for noen regjering. Vi kan ikke og vil ikke bli et “realistisk” parti i den betydninga av ordet. RV ER DET PARTIET SOM ALDRI SKAL I REGJERING!

Dette skal både de som stemmer på oss og de som ikke gjør det, men slåss sammen med oss, vite og kunne stole på. Helt forskjellig fra SV.

Det betyr ikke at vi sier at SV er dårlige folk. Det fins strålende mennesker og gode kampfeller av oss både på venstresida og i alle andre fløyler i SV – akkurat som i AP, SP og ellers. Vi ønsker samarbeid og kompromisser med dem.

Det vi sier er at POLITIKKEN og IDEOLOGIEN er forskjellig. SVs politikk og ideologi åpner for å gå RegjeringsVeien. RVs – ALDRI!

Tron Øgrim

Den første Ap-regjeringa

I to kalde veker i januar-februar 1928 vart Arbeidarpartiet for første gangen regjeringsparti i Noreg. Det kom som eit sjokk for både høgre- og venstresida i landet, både innad i dei gamle partia men og innad i Arbeidarpartiet.

(Sitert frå boka til historikar og tidlegare SV-leiar Berge Furre: side 126-127, 130):

Stortingsvalet 1927 gav full uttelling for det nysamla Arbeidarpartiet, 59 mandat, 10% fram [1] og 27 fleire mandat enn dei to partia hadde sist. Særleg var framgangen stor på bygdene der parikrisa herja verst. I fleire landkrinsar dobla DNA røystetalet. For Høgre vart valet ein katastrofe. Regjeringa Lykke søkte avskil. Eit forsøk på å få til ei borgarleg samlingsregjering stranda.

Skulle Arbeidarpartiet skipa regjering? For dei borgarlege var det utenkjeleg, og dei både sa og skreiv det. Slikt provoserte. Da kong Haakon rådførte seg med stortingspresidentane, peika DNAs mann i presidentskapet, Chr. Hornsrud, på at det ville vera korrekt å venda seg til det partiet som hadde vunne valet. Kongen gjorde det, og dagen etter sa Arbeidarpartiet ja til oppdraget og bad Hornsrud skipa regjering.

For mange var dette uventa. “Men er dere blitt spenn gærme da, gutter?” skal nestformann Edvard Bull ha uttalt da han kom tilbake til Oslo frå utlandet. Tradisjon og teori gjekk mot “ministersosialisme”. Men spørsmålet var ikkje så enkelt. Veljarane hadde kome over til DNA i store flokkar i protest mot politikken til høgreregjeringa. Skulle DNA la dei borgarlege partia styra vidare som om ingen ting var hendt? Dei nye veljarane hadde kome i von om at Arbeidarpartiet skulle gjera meir med arbeidsløysa og tvangsauksjonane enn dei som hadde styrt før. Kvar ville dei venda seg om DNA sa frå at regjeringsansvar ikkje var deira kafikopp?

Å skipa regjering gjekk ikkje utan motstand inner, sjølv om fleirtalet var klart både i stortingsgruppa og i sentralstyret. Professor Edvard Bull, som vart utanriksminister, førte regjeringsfråsegna i pennen og gav ho ein form som markerte eit klart prinsipielt grunnlag: Regjeringa stod fram “på vegne av Det norske arbeiderparti”, ho ville “la sig lede av hensynet til arbeiderklassen og heile det arbeidende folks interesser”, og ho emna på å “lette og forberede overgangen til et sosialistisk samfund”. På borgarleg side vart dette oppfatta svært provoserande: Hornsruds regjering stod fram som ei partiregjering, ei klasseregjering, ei kampregjering som avviste samarbeid med dei borgarlege

fleirtalet på Stortinget.

Ho vart utnemnd 27. januar 1928 og felt 8. februar på regjeringsfråsegna. [...] Reaksjonen på regjeringsstormen var beisk i DNA. “Hvad hjelp er det i å erobre et flertall valgstemmer?” spurde Edvard Bull på landsmøtet i 1930, “det såkalte borgerlige parlamentariske demokrati er ikke annet enn en gammel overtroisk frase fra det 19. århundrede”: No hadde dei fått sjå korleis bankkapitalen rādde og dirigerte sine borgarlege troppar på Stortinget, tykte dei. Landsmøtet strauk “folkefleirtalet” i programmet. No heitte det at “Det Norske Arbeiderpartis hovedoppgave er å erobre det arbeidende folk for sitt sosialistiske grunnsyn”. Konsesjonane til sosialdemokratane frå 1927 vart dregne tilbake. Kursen vart skarpere – inntil vidare. [...]

Stortingsvalet 1927 og Hornsrud-regjeringa 1928 vart eit sjokk for dei tradisjonelle regjeringspartia. Arbeidarpartiet var no like stort som Høgre og Venstre til saman. Og DNA hadde vist vilje til å regjera. Høgre og Venstre var ikkje lenger aleine om taburett-tevlinga. Gjennom eit heilt tiår hadde den sterke utfordraren tordna mot den rådande sosiale orden og det parlamentariske styresettet i taler, demonstrasjoner og skrifter. Til nyleg hadde hovudtynga av Arbeidarpartiet tevla med Kommunistpartiet i verbal radikalisme og kommunistisk retorikk og støtte til Sovjetunionen. Kven kunne garantera at radikalismen berre var verbal, sjølv om ordbruken hadde blitt tolugare kring samlingskongressen.

Men da verdskrisa sette inn og arbeidsløysa gjekk mot nye rekordhøgder frå 1931, auka kravet om at noko måtte gjerast for å bøte på krisa. Da endra Arbeidarpartiet kurs og la fram ein ny krisepolitikk som kunne gjera noko med økonomien innanfor det rådande systemet. Faren for at fascistiske krefter skulle veksa seg sterke på arbeidsløysa, gav situasjonen eit særleg alvor. I 1933 gjekk dei til val med parolen “Hele folket i arbeid” og kravet “Flertallet og regjeringmakten til Arbeiderpartiet”.

[1] Ved stortingsvalet i 1924 fekk NKP seks mandat og 6,1% av røystene, mens AP tok 24 mandat og 18,4%. I 1927 gjekk dei meir høgrevridda Sosialdemokratane attende inn i AP og det nysamla partiet fekk 28%.

skje. SV i regjering er åsså mulig. Men hva vil det bety for SV? Hva ville fx det samarbeidet Kristin Halvorsen antyda valgnatta 2001 – SV, AP, SP, KrF i regjering – bety for SV?

Når det gjelder støtte til krigen er et enhetlig KrF og ledelsen/flertallet i AP (begge “fløyler”, Stoltenberg og Jagland), sammen med H og FrP, ekstreme krigspartier, som ligger nærmere Bush enn de fleste europeiske regjeringene. KrF er mot EU (med mange EU-tilhengere), men for EØS, og ikke mot EU-tilpasning. AP-flertallet vil inn. SP har tidligere, i ei regjering med to (offisielle) NEI-partier, vist seg maktesløs når det gjelder å stå mot EU-tilpasning. AP og KrF partier som bruker øksa mot skole, sosialbudsjetter osv. Tilmed Gassenergi sier Bondevik nå at hans regjering ikke kan hindre, ettersom dette er vedtatt i STORTINGET.

SV ville altså, nøkternt sett, bli med ei krigs- EU-tilpasnings, kutte- og gassregjering.

KAN SV OVERLEVE Å SITTE I REGJERING?

Kristin, og enda mer de revolusjonære i SU, bør altså være sjeleglade for at Bondevik ikke drømte om å ta forslaget hennes alvorlig. Men HVIS/NÅR regjeringsamarbeid blir VIRKELIG mulig, vil saka stå omtrent akkurat likedan. SV kan BARE komme i regjering i en AP-koalisjon. Sjølv et SV på 20% kan ikke komme i regjering uten å spise store deler av denne AP-politikken. Og altså sjølv bli mål for protester fra fagbevegelsen, sjukehus- og skolefolket, distriktsnorge, lærere, studenter, miljø- og fredsbevegelsen osv.

Sjølv et SV på 20% vil fortsatt være en SVAK PARTIORGANISASJON, uten et sterkt indre apparat med tradisjonell lojalitet, fortsatt (i mange år ihvertfall) med færre medlemmer enn AP, med et voldsomt spenn mellom unge revolusjonære og eldre partimedlemmer som “ikke tror på noen ting mer”.

Ei mulighet er at SV sprekker voldsomt på et slikt regjeringsamarbeid. Ei anna at mange unge og radikale snur, får viktige regjeringsposisjoner og blir entusiastiske samarbeidsfolk. Men i så fall kan SV åsså miste tiltrekningskrafta på store deler av den radikale ungdommen.

Derfor vil SV i regjering bety slutten på SV

REBELL SKIFTER HAM

Rebell, bladet til Rød Ungdom, har gjennomgått et hamskifte. I august ble første nummer av nye Rebell sluppet, med ny redaksjon, nytt format, ny profil og ny logo. Opprør har lest bladet.

AV EVEN TØMTE

Venstreradikale organisasjonstidsskrifter har en lei tendens til å ende opp som menighetsblader uten appell utenfor organisasjonens egne medlemmer. Gamle Rebell må nok sies å tilhøre denne kategorien, til tross for enkelte interessante temanumre. I forbindelse med nylanseringen har RU gjort en del grep for å gjøre bladet mer åpent for utenforstående. Redaksjonen har blitt adskilt og fristilt fra organisasjonen Rød Ungdom, og redigeres nå selvstendig etter redaktørplakaten. De fleste skribentene er gamle travere fra kretsen rundt ledelsen i RU, men her og der skimtes nye navn. Bladet har i større grad åpnet seg mot eksterne skribenter, blant dem minst én SU-er samt komikeren Knut Nærum. Nye Rebell fremstår som en blanding av et tradisjonelt politisk magasin og et ungdomsblad. Anmeldelser av musikk, filmer og skjønnlitterære bøker står side om side med artikler om fagorganisering blant ungdom og islamistiske bevegelser. I form minner det på flere måter om Natur og Ungdom-bladet Putsj.

Tre hovedtemaer preger det første nummeret: Et av dem er arbeid, med artikler om ungdom og fagorganisering. Et annet er Nord-Afrika, med artikler om Egypt, Tunisia, arabisk popmusikk, islamisme og kvinnesynet i Islam. Det siste temaet er kultur, med blant annet kritikk av naivismen i litteraturen, bok- og filmanmeldelser.

Skrivestilen er ledig og inkluderende, og vi ser lite til den interne venstresidesjargongen og de programmatisk "dette må du mene"-artiklene som ofte preget Rebell tidligere. Bladet har blitt behagelig å lese på en måte

som stort sett balanserer godt opp mot det politiske innholdet.

Noen steder føler jeg imidlertid at ungdomsblad-formen kommer noe til kort. Kulturdelen er preget av mye hummer og kanari, men så vidt jeg forstår er det noe av intensjonen. Når det gjelder artiklene om islam og islamisme, synes jeg derimot det blir problematisk. Dette er temaer som blir heftig diskutert både på venstresiden og i samfunnet for øvrig, og artiklene i Rebell klarer etter min mening ikke virkelig å gripe inn i denne debatten. Alle kan være enige i at "dei islamistiske rørsle må vurderast konkret, frå rørsle til rørsle og frå handling til handling", men det sier oss lite om hvordan man faktisk bør forholde seg til islamistiske bevegelser i praksis. Likeens er artikkelen om Islams kvinnesyn opplysende og grei nok, men burde ikke RU som revolusjonær organisasjon være krassere i forhold til aktivt å kritisere fiendebildet som males av Islam av vestlige medier og politikere? Her virker det som om ønsket om å være rund og appellere til mange går på bekostning av både grundighet og skarphet.

Dette syntes jeg også å merke i artikkelen om konferansen Manifest 02, der vi kan lese at "fra noen hold møtes konferansen med skepsis" – uten videre forklaring. Fra hvilke hold? Hva er innvendingene? Her underslår Rebell en spennende og viktig politisk diskusjon, og som leser føler man seg noe snytt. Har man først sagt A, får man også si B.

Mest interessant synes jeg det var å lese om ungdom og fagorganisering. Rød Ungdom har lenge hatt skolen som et viktig satsingsområde, og har blant annet markert seg med oppsiktsvekkende aksjoner for gratis skolebøker. Første nummer av Rebell flytter fokus fra ungdommer som elever til ungdom-

mer som arbeidere. Omkring en tredjedel av bladet er viet til dette, og mye av plassen går rett og slett med til å la unge mennesker fortelle om jobben sin. Dette er det lett å identifisere seg med, også for de av oss som har gått ut av videregående for noen år siden, og åpner for å knytte RUs politikk til unge mennesker konkrete hverdag. Dette er et område der Rød Ungdom har mye interessant å melde. Fagorganisering kommer da også til å bli et viktig satsningsområde for organisasjo-

nen i tiden fremover.

Balansegangen mellom et menighetsblad og et koseradikalt livsstilsmagasin der de finere politiske analysene forsvinner, er ikke enkel. Forhåpentligvis vil nye Rebell også kunne uttrykke en del av motsetningene og diskusjonene som finnes i miljøet rundt Rød Ungdom. Nye Rebell virker i hvert fall langt mindre sekterisk og slagordpreget etter hamskiftet. Slikt kan det faktisk bli mer reell politikk av.

RU-LEDEREN OM REBELL

AV EVEN TØMTE

Gratulerer med nytt blad! Hva vil dere med det nye Rebell?

– Vi har lenge laget en del halvgode utgivelser vi ikke har helt visst hva vi skulle gjøre med. Til slutt fant vi ut at vi enten måtte satse skikkelig på et godt Rebell, eller legge ned hele bladet. Vi vil at Rebell skal bli mer av et ungdomsblad; vi vil gi ungdom noe annet enn Mag og In-Side.

Rebell har som mål å bli "det logiske utgangspunktet for aktivister, kulturradikale og systemkritisk ungdom i hele Norge". Bli det ikke vanskelig for en partipolitisk publikasjon å oppnå dette?

– Mulig, men vi har jo også mange bidrag utenfra. Dessuten har redaksjonen blitt mer selvstendig; nå er det bare redaktøren som er

politisk valgt. Forhåpentligvis vil Rebell kunne bli et naturlig å lese også for folk utenfor RU.

Er det en fare for at "ungdomsblad"-konseptet kan gå ut over det politiske innholdet?

– Vi ønsker å favne bredere enn tidligere, blant annet ved å knytte til oss flere eksterne skribenter, og vi har en del kortere artikler. Men mindre politikk har det ikke blitt. Vi ønsker jo at ungdom skal bli mer politisk orientert. Vi forsøker å ta utgangspunkt i det ungdom interesserer seg for – for eksempel ungdom i arbeidslivet – som innfallsvinkel på politikken.

Dere bruker en tredjedel av bladet på å skrive om ungdom i arbeidslivet. Hvorfor denne fokuseringen på arbeiderklassen, i en tid hvor hippe radikaler helst skal demonstrere mot Verdensbanken og lage gateteater mot global urettferdighet?

– Kampen mot nyliberalismen i Norge i stor grad må føres gjennom fagforeningene. Det er ofte enklere å engasjere seg for eksempel i zapatistenes kamp – det virker så mye "større" og mer spennende. Men det fagforeningene jobber med i Norge, er en del av den samme kampen. Det er viktig å kople disse to. Den norske fagbevegelsen trenger en fornyelse, og det tror vi Rød Ungdom kan være med å bidra til.

Rebell fronter også konferansen Manifest 02 i oktober, som skal handle om temaet "sosialistisk folkestyre". Er dette en parole som trenger utdypning? Arbeiderpartiet på 50-tallet var jo også for sosialistisk folkestyre...

– Jeg mener det er en veldig klar parole. I motsetning til bare å si at vi vil ha sosialisme, sier vi at vi vil ha et sosialistisk folkestyre – de to kan ikke skilles fra hverandre. Dette er jo ikke bare noe vi har funnet på, sosialis-

meresolusjonen vi har vedtatt utdyper parolen og gir den et klart og konkret innhold. Det er lettere å vinne oppslutning rundt noe som er konkretisert. Dette har vært viktig for å klargjøre utad hva vi mener. Rød Ungdom har blitt mer selvstendige overfor AKP og RV gjennom blant annet denne resolusjonen.

Er det noen form for uenighet her – eller kanskje RU har noe å lære moderpartiene...?

– Jeg mener at RU absolutt av noe å lære AKP og RV. Vi sitter ikke på alt det gamle arvegodset de gjør, og står kanskje friere til å tenke nytt om disse tingene. Jeg føler ikke at vi tar avstand fra noe av det AKP eller RV står for, men vi legger noe mer i sosialismebegrepet ved å knytte det direkte til spørsmålet om demokrati. Dette har vi diskutert grundig, og har mye å lære bort.

Gammelt parti – moderne velgere?

Disse innleggene ble opprinnelig skrevet for RVs epostliste.

HELGE G. GALTRUD, LILLEHAMMER RV:

Skal ikke påstå at jeg har hele svaret på hvorfor RV har problemer med å få med yngre folk. Skal i denne omgangen bare ta fram ett forhold: RV sitt problem er ikke at ungdom i større grad enn middelaldrende snur ryggen til partiet i valg. RV var ved siste kommunevalg det partiet som hadde flest mellom 18-25 år på lista i vår kommune. Skolevalg og meningsmålinger viser at det er flere unge enn "gamle" som støtter RV.

I følge noen valgforskere har RV så "moderne" velgere at de ikke passer inn i valgforskernes skjema, det samme gjelder forøvrig deler av Frp sine velgere. RVere – i betydningen velgere – er de mest moderne når det gjelder svak tilknytning til tradisjonelle motkulturer som målsak, avholdssak og pietistisk kristendom. De er de mest moderne når det gjelder "familieiv" (barn uten å være gift, høy skilsmisseprosent osv.) Har gjennomgående noe høyere utdanning enn gjennomsnittet og er "moderne individualister". Jeg vil anta at jo yngre RVere er desto mere moderne er de.

Samtidig er RV et "gammeldags" parti som sier at for å oppnå resultater når det gjelder å påvirke samfunnsutviklinga så er folkets kamp, organisering osv. avgjørende. Det må åpenbart ligge en motsigelse mellom våre "moderne" velgere og "gammeldags" organisasjonssyn formet av 1900-tallets industrisamfunn. Eller er dette helt feil?

ERLING FOLKVORD,
BYSTYREGRUPPA I OSLO:

Eg tror Helge er inne på eit av dei uløyste spørsmåla som vi vanlegvis går utanom. I Det kommunistiske manifestet peika Marx og Engels på det enkle faktumet at "den forening som middelalderens byborgere med sine bygdeveger trengte århundrer på, får de moderne proletarene i stand på få år med jernbanen". Eg skulle likt å vite kva dei to ville sagt om dei hadde opplevd det tiåret da tilgang til internett begynte å bli vanleg i store sjikt av befolkninga.

Arbeidarklassen sine organisasjonsformer slik vi kjenner dei i dag, er i stor grad forma av borgarskapet si organisering av produksjonen. Produksjon etter samlebandsprinsippet i store fabrikkar skapte ein hierarkisk bedriftsorganisasjon, med arbeidarane nedst. Så følgde basen, formannen, ingeniøren og direktøren på ulike trinn oppover. Viss vi ser på korleis fagforeiningane og arbeidarpartia vart bygde opp, ser vi at det er omtrent same organisasjonsmodellen. Fagforeiningane – og arbeidarpartia – kopierte i hovudsak borgarskapet sin måte å organisere produksjonen på. Vi fekk pyramideforma, eller hierarkiske organisasjonar. Sjølv om føremålet med arbeidarane si organisering var det stikk motsette, så vart det sjåande svært likt ut.

Fleire nissar følgte med på lasset. Maktkonsentrasjon i toppen, med kontroll og

undertrykking nedover, ligg innebygd i organiseringa av produksjonen. Slike trekk vart ein del av strukturen i fagforeiningane og arbeidarpartia. Dette må bli problematisk når føremålet med arbeidarorganiseringa nettopp er å oppheve dei same maktstrukturane i samfunnet elles.

Tar du med deg dei føydale trekka som overlever gjennom generasjonar, så kan du sjå samanhengen og likskapen mellom det religiøse behovet for ein Gud og (behovet for), føydalherren, direktøren og den allvitande partileinga. Dette handlar ikkje om moral eller vilje eller personlege eigenskapar. Borgarskapet er den herskande klassen og borgarskapet sine prinsipp for organisering av produksjonen har prega alle område av samfunnslivet. Det er berre å sjå på korleis statleg og kommunalt byråkrati, helsevesen, forsvaret eller utdanningsinstitusjonane vart bygde opp. Det vart omtrent same hierarkiske oppbygginga overalt, tufta på disiplinering gjennom makttiltak.

Om vi ser bakover, er det likevel klart nok at det ikkje finst ei bestemt organisasjonsform som per definisjon er det kommunistiske partiet. Gjennom 150 år har kommunistar organisert seg på mange ulike vis. Kommunistenes Forbund som Karl Marx og Friedrich Engels stod i spissen for, var eit internasjonalt parti. Arbeidarklassen var utan fedreland. Partia vdelingane hadde ulik fasong og taktikk frå land til land. Den 2. internasjonale som vart stifta i 1889, var ei laus samanslutning av store masseparti. Fram til 1912 var Lenin og dei russiske meiningsfellene hans organiserte i eitt av desse partia. Frå 1912 eta-

blerte Lenin og dei russiske bolsjevikane seg med eige, celleorganisert og illegalt parti. Dei følgde ei militær organisering. Frå revolusjonsåret 1917 og fram til 1921 var bolsjevikpartiet ein fraksjonsdelt organisasjon som voks raskt. Etter 1921 vart partiet til Lenin og Stalin eit sentralistisk og stadig meir statsberande parti, osv.osv.

For meg ser det ut som dei partia som i førre hundreåret lykttest med å ta statsmakta frå borgarskapet, i alle fall for ein periode, hadde det felles at dei laga organisasjon ut frå forholda i sitt eige samfunn og at dei våga å tenkje nytt også når det gjeld utforminga av eigen organisasjon. Kanskje ein av årsakane til at dei etterpå leid nederlag, var at den organisatoriske nyttenkjinga stansa opp? Eitt av dei uløyste spørsmåla er framleis korleis organisasjonen skal vere for både å få fram ideane frå kvar enkelt og i tillegg få til både breidde og disiplinert, felles handling og aksjon i dei situasjonane der det er dette siste som avgjer om resultatet blir siger eller nederlag.

I dei nærmaste åra trur eg i alle fall at vi treng nyttenkjing og fordomsfri, framoverretta ordskifte på dette feltet. Eg minner om eit intervju med SV-veteranen Finn Gustavsen i Klassekampen 7. mars 1998, der han slo fast at det langsiktige målet for hans del "er eit klasselaust samfunn. Målet er sjølv sagt kommunismen. Det dummaste eg høyrer er at 'kommunismen er død', det er eit idiotisk utsagn. (...) Klårt det trengst ein revolusjon i Noreg, vi vil jo ha grunnleggjande endring, eit heilt anna samfunn."

FRAMTIDA FOR RV

Om RV og AKP

Asgeir Bell (AB, nestleder i Akp) svarer i siste nummer av Opprør (nr. 4) på mitt innlegg om RV i nr. 3. Jeg anbefaler de som vil ha noe ut av denne debatten, å lese begge disse innleggene om igjen.

Det første som slår meg i AB sitt innlegg er hans tilnærmet metode på min utfordring om et felles partiprojekt RV. På flåsete vis vil han ha gamle utmeldte akp-ere til å organisere seg innad i RV for så å slå seg sammen igjen med Akp. Dette viser at det er alltid vanskelig å ta opp Akp sin rolle i RV. Mange RV-lojale Akp-ere blir fort støtt fordi man ikke kjenner igjen egen praksis i beskrivelsen. Flere Akp-ere har spurt meg etter innlegget mitt om jeg vil kaste Akp ut av RV. Svaret mitt er nei. Men jeg tror nå at klassekampen ikke er tjent med to partier som definerer seg som det beste utgangspunktet for å bygge et moderne revolusjonært parti, og der det ene deltar innad i det andre med felles praksis bare på det parlamentariske arbeidet.

Jeg gjorde et forsøk på å streke opp noen skillelinjer mellom Akp og RV (partiets rolle i

klassekampen og i bygginga av sosialismen). AB får ikke helt tak i hva jeg mener. Jeg kan forstå det. Etter at jeg skrev innlegget til Opprør, har jeg gått igjennom Akp sitt program og her finner jeg da liten forskjell på prinsippprogrammet til de to partiene. Programmatisk står partiene nær hverandre. Mitt forsøk på å beskrive ideologiske uenigheter handler da kanskje mer om uenigheter innad i Akp enn mellom Akp og RV. Jeg vil ikke underslå at det finnes politiske uenigheter, men disse er da virkelig ikke større enn at de kan rommes innenfor samme parti?

AB ser ingen problemer med de nåværende organisatoriske forhold. Jeg er uenig i det. Bare på det parlamentariske området har vi felles praksis. Samtidig er en viktig oppsummering av svakhetene i RV etter det begredelige stortingsvalget, at vi må bli flinkere til å kombinere vårt parlamentariske arbeid med det utenomparlamentariske. Flere Akp-ere har også gitt uttrykk for dette og Akp skriver i programmet sitt at det parlamentariske arbeidet må underordnes partiets

øvrigt arbeid. Altså: Akp-ere som jobber parlamentarisk for RV, underordner arbeidet sitt Akp – ikke RV? Med dette prøver jeg å vise noe av det jeg påpekte i mitt forrige innlegg, nemlig at den blotte eksistens av et parti i partiet vil ha en egen drivkraft i å prioritere eget parti og at medlemmer i Akp (bevisst eller ubevisst) alltid vil relatere sitt RV-arbeid opp mot sitt hovedprosjekt. Det er mer enn diskusjonen om hva slags sommerleir vi skal ha, politisk islam eller størrelsen på kontingenten som preges av dette objektive forholdet. Jeg er forundret over at Akp ikke ser motsigelsene i parti-i-partiet. Det virker som man ser bort fra at økt egenaktivitet og profilering av eget prosjekt, kan det gjøres uten betydning for forholdet RV-Akp. Man anvender dialektikken i å analysere klassekampen, men ikke i å vurdere sin egen rolle i RV.

Innlegget til AB bærer preg av at han ikke vil se noen konflikter i parti-i-parti-forholdet. Jeg tror debatten er tjent med at Akp oppsummerer dette som en realitet og ikke et innfall fra partisekretæren eller noen fei-

dem-ut-kampanje. Vi bør ha en åpen og bred debatt om partiprojektet RV for en ny avklaring om det er mulig med et felles prosjekt eller om RV-projektet skal omdefineres til en reell valgfront.

Jeg tror at RV, med sin posisjon over hele landet, har store muligheter i seg til å vokse til å bli noe bedre enn det vi har nå dersom vi bruker ressursene samlet. Det parlamentariske arbeidet er bare et bein å stå på. Vi må bygge ut et allsidig politisk arbeid og målet må derfor være å få flere til å jobbe for RV – inkludert alle Akp-ere. Vi har en stor utfordring i å trekke med "voksne" RU-medlemmer, i å få flere medlemmer i alle aldre og å få engasjert dem. Akp bør redefinere sin rolle – og det kan bare dem gjøre. Vi andre, som er deres nærmeste venner, venter i spenning. I mellomtida er vårt mest fornuftige bidrag i partidebatten å jobbe med å utvikle RV.

Finn Olav Rolijordet,
Gjøvik RV og partisekretær i RV

SIKT HØYTT OG KAST HARDT

Den amerikanske revolusjonære visesangeren David Rovics er et levende bevis på at den politiske kulturen ikke er død. Bare siden 11. september har han laget 10-15 nye sanger, tilegnet folk i Afghanistan, Palestina og Kurdistan i tillegg til ironiske tekster om USA og George W.

AV EIVIND REIERSEN

33 år gamle David Rovics ble politisk bevisst allerede som 12-åring. Da var han på en anti-atomkraftleir for barn sammen med sine politisk aktive foreldre, og ble veldig fascinert av miljøet. Da han senere kom i kontakt med den legendariske protestsangeren Pete Seeger, var mye av Davids framtidige virksomhet lagt. Han begynte å studere politisk økonomi, men interessen for musikk tok mer og mer over. Han spilte mye på gata og på T-banestasjoner. Etter hvert fant han ut at han måtte kombinere musikken og aktivismen, og de siste seks åra har han levd av musikken. Hittil har det blitt fem album. Det siste, "Living in these times", ble spilt inn ca. 3 uker etter 11. september i fjor, og han har dedisert den til "the good people of Afghanistan, who, as I write, are being indiscriminately slaughtered by the world's biggest terrorist organization, known as the United States Air Force". Dette er en sterkt politisk CD der tittlene på en del av sangene sier sitt: "From Kabul to Khartoum", "Behind the Barricades", "International Terrorists" og "No One Is Illegal".

NYE SANGER

Etter dette har han på ingen måte lagt ned skrivevåpenet. Tvert imot – de siste månedene har han laget 10-15 nye sanger, som alle handler om hva som skjer rundt i verden etter 11. september. En av de sterkeste og beste tekstene er "Jenin" (se egen boks), som han skrev i mai. Og den hittil siste teksten han har skrevet er til George W, der det bl.a. heter:

*He'll send your child to die
Somewhere far across the sea
Bombing Afghan villages
In the name of liberty
He says you're with us or against us
And he is keeping score
His agents are all over
They might be breaking down your door
He lives for death
He is the evil axis
And I am sick of theory
Let's talk about praxis*

Tekstene hans er svært klare politiske uttrykk. Han bruker mye ironi, og Bush-administrasjonen er naturlig nok en takknemlig skyteskive. Det er jo en selvsagt ting at dersom Bush skal ta seg selv på alvor i kampen mot ter-

rorismen, må jo konklusjonen bli: "If we are to listen to our President then we're going to have to bomb ourselves". Allerede om ettermiddagen 11. september la David Rovics ut sin vurdering av det som hadde skjedd på hjemmesida si, og skriver bl.a. at selv om han selvsagt tar avstand fra terrorhandlingen, forstår han godt at det kunne skje, og er egentlig forbauset over at det ikke skjedde før. USAs historie som terrorist ved ødeleggelse av infrastruktur og støtte til folkemord verden over, skaper martyrer.

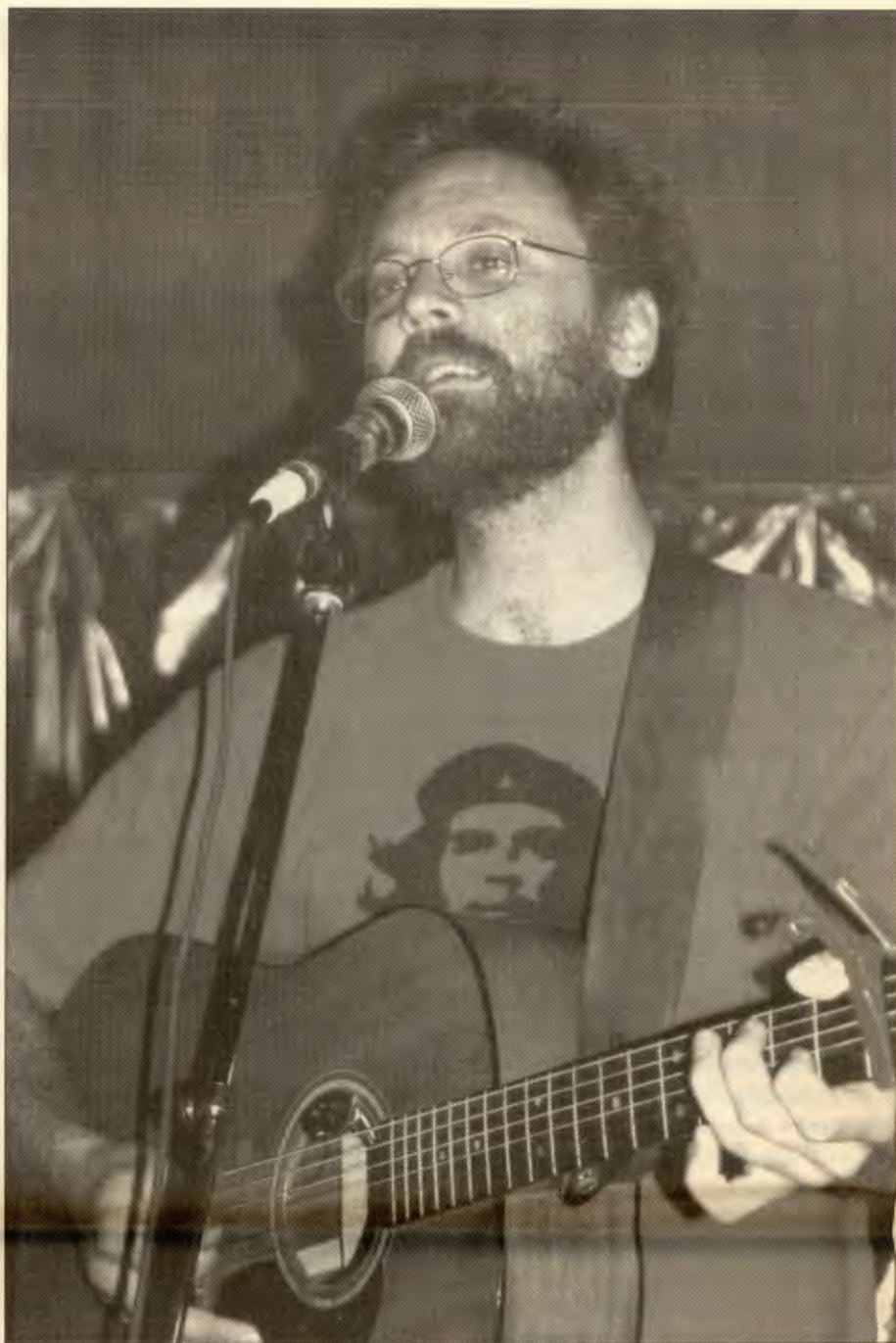
ANTIKRIGSBEVEGELSEN VOKSER

Jeg traff David Rovics på kulturfestival i København i slutten av august. En meget sympatisk amerikaner, med en klar bevissthet om hva han drev med og hvorfor. Dessuten usedvanlig godt informert om verdenspolitikken, også i vårt fredelige skandinaviske hjørne. Han opptre for det meste på ulike college rundt i USA, som regel sponset av student- eller miljøorganisasjoner eller lokallavdelinger av Amnesty. Denne sponsortradisjonen går tilbake til 50-tallet og miljøet rundt Pete Seeger. Alle progressive musikere var svartelistet, og collegene var de eneste steder de kunne spille.

David mener det har skjedd mye blant folk – spesielt blant studenter – etter Seattle-demonstrasjonene. Oppvåkningen, og bevisstheten om at det faktisk skjer noe ute i verden, øker stadig, mener han. Og etter 11/9 har antikrigsbevegelsen vokst kraftig i USA. Ifølge David er det flere hundre tusen folk som nå har engasjert seg i antikrigsarbeidet, og støtten i befolkningen til Bush-administrasjonen er dalende. I og med at Bush ikke ser ut til å bry seg noe om motstanden i Europa mot angrep på Irak, må det være den amerikanske opinionen som kan forhindre eventuelle angrep. Men det er enda et langt stykke igjen til den motstanden som var mot Vietnamkrigen på 70-tallet.

Som et lite apropos til våre hjemlige diskusjoner om fredelige demonstrasjoner, er han klar på at bruk av vold i demonstrasjoner vil innsnevre bevegelsen. Å bygge opp en massebevegelse som radikalt skal styrte den etablerte verdensorden, krever en samlet bevegelse, der ingen skal skremmes vekk av enkelte smågruppers militante framferd, sier David.

En av de viktigste oppgavene til David Rovics er å inspirere til kamp, å være med å "oppdra og utdanne" folk i USA. Og gjennom musikken og sangtekstene mener han

Eivind Reiersen traff den amerikanske revolusjonære visesangeren David Rovics i København i sommer.

at det er mye lettere å nå ut til folk enn gjennom hundre avisartikler. Han slipper til en viss grad til på progressive radiostasjoner, men sprer sangene sine for det meste ved å delta på demonstrasjoner og spille rundt på college og klubber. Men det viktigste er oppfordringen hans om å bruke musikken hans. David vil at vi skal laste den ned fra MP3, høre på dem og spre dem. Alle albumene og de nyeste sangene hans ligger der – du finner dem på www.davidrovics.com eller www.mp3.com/davidrovics. For øvrig skal han i studio igjen senere i høst og spille inn ny CD.

DISKOGRAFI

- Living in these Times (2001)
- Live at Club Passim (2000)
- We just want the World (1999)
- Pay Day at Coal Creek (1999)
- Make it so (1997)

Alle CD'er kan bestilles ved å kontakte: drovics@aol.com eller via www.folkweb.com/davidrovics

JENIN - D. ROVICS

*Oh, child, what will you remember
When you recall your sixteenth year
The horrid sound of helicopter gunships
The rumble of the tanks as they drew near
As the world went about it's business
And I burned another tank of gasoline
The Dow Jones lost a couple points that day
While you were crying in the City of Jenin*

*Did they even give your parents warning
Before they blew the windows out with shells
While you hid inside the high school basement
Amidst the ringing of church bells
As you watched your teacher crumble by the doorway
And in England they were toasting to the Queen
You were so far from the thoughts of so many
Huddled in the City of Jenin*

*Were you thinking of the taunting of the soldiers
Or of the shit they smeared upon the walls
Were you thinking of your cousin after torture
Or Tel Aviv and it's glittering shopping malls
When the fat men in their mansions say that you don't
want peace
Did you wonder what they mean
As you sat amidst the stench inside the darkness
In the shattered City of Jenin*

*What went through your mind on that day
At the site of your mother's vacant eyes
As she lay still among the rubble
Beneath the blue Middle Eastern skies
As you stood upon this bulldozed building
Beside the settlements and their hills so green
As your tears gave way to grim determination
Among the ruins of the City of Jenin*

*And why should anybody wonder
As you stepped on board
The crowded bus across the Green Line
And you reached inside your jacket for the cord
Were you thinking of your neighbors' buried bodies
As you made the stage for this scene
As you set off the explosives that were strapped
around your waist
Were you thinking of the City of Jenin*

EXODUS

For to år siden gjestet den brasilianske fotografen Sebastião Salgado industrimuseet på Rjukan med utstillingen "Arbeidere". I år er han tilbake med EXODUS. Denne gangen forteller han historien om folkevandringer og en verden i oppbrudd.

AV ELSE MERETE THYNESS

På alle kontinentene er menneskemasser satt i bevegelse av de samme kreftene: Krig, fattigdom og undertrykking. Selv sier Salgado: "Det nye millennium er bare en dato i en av de store religionenes kalender, men det kan tjene som anledning til å gjøre status. Vi holder nøkkelen til menneskehetens fremtid i våre hender, men for å gjøre bruk av den må vi forstå det som foregår nå. Disse fotografiene viser en del av denne nåtiden. Vi har ikke råd til å se bort."

ALT HENGER SAMMEN

Utstillingen Exodus er et resultat av seks års fotoarbeid i 41 land. Den ble ferdig i 1999. Salgado hadde da møtt og jobbet blant flyktningene på veien, i flyktningleirene og i slumområdene utenfor storbyene. Salgado ønsker å vise oss oppbruddets dimensjoner og mangfold. Oppbrudd som har ført til at flertallet av verdens mennesker nå, for første gang i historien, bor i metropoler og storbyer og at kulturer og raser blandes i et tempo vi ikke har sett tidligere.

I utstillingsteksten som følger med bildene, står det blant annet: "Alt som skjer på jorda i dag, henger på en eller annen måte sammen. Vi får alle merke følgene av det økende gapet mellom fattig og rik, av befolkningsveksten, av et mer mekanisert jordbruk, av miljøødeleggelsene, av skinnhellige politiske beslutninger. De som må bryte opp hjemmefra, er bare de mest synlige ofrene for denne verdensomspennende omveltningen."

VISJONEN OM ET BEDRE SAMFUNN

På industrimuseet har Saldagos 300 svart-hvitt fotografier fått plass i maskinhallen på gamle Vemork kraftstasjon, som i sin tid var verdens største kraftverk. Denne settingen knytter bildene tettere vår egen arbeiderhistorie.

– Kraftstasjonen representerte i sin tid noe nytt. Folk søkte seg bort fra det tradisjonelle jordbruket og til Rjukan, fordi her var det arbeid. Akkurat som menneskene på Saldagos bilder var de drevet av en visjon om et bedre samfunn, sier historiker og museumspedagog Espen Thompson. Han minner om at det ikke er så mange årene siden tusenvis av nordmenn emigrerte til USA.

– De var også drevet av sult og et samfunnssystem som gjorde noen rike og noen fattige. Drivkreftene er likere enn vi tror.

Thomson mener at i det øyeblikket vi ser sammenhengen mellom menneskene på Saldagos bilder og oss selv, har vi også et større ansvar for det som skjer i verden.

– Vi er alle aktører i disse bildene. Når vi for eksempel klager på høye kaffepriser påvirker vi arbeids- og lønnsforhold til mennesker på den andre siden av kloden.

Han håper at Saldagos bilder vil spore til debatt.

– Salgado har gjort et grundig stykke arbeid som vi må ta på alvor, sier Espen Thompson.

Til venstre: Mens mennene er i byene, bærer kvinnene varene sine til markedet i Chimbote. Ecuador. 1998. Til høyre: Barn i Kamaz-leiren for krigsflyktninger i Afghanistan, 1996. Av utstillingens 300 bilder er 40 barneportretter. © Sebastião Salgado/Amazonas Images

B-BLAD
Returadresse:
Rød Valgallianse
Osterhausgate 27, 0183 Oslo

www.rv.no

MATERIELLBESTILLING

Liste over materiell som kan bestilles fra RV

Sist ajourført: 17.10.2001.

Sendes til: RV, Osterhausgate 27, 0183 Oslo eller fakses til 22 98 90 55.

Bøker:	Pris:
___ stk. Livet bak murene. Red: Erling Folkvord. RV på Stortinget. 160 sider, paperback. 1997	kr 40
___ stk. 20 år med RV i kommunestyre og fylkesting - to år på Stortinget. Red: Aksel Nærstad. RV-bok, 240 sider, paperback. 1995.	kr 10
___ stk. Rødt! Erling Folkvord - 25 år på barrikadene for AKP og RV (Damm)	kr 298
___ stk. Den nyliberale revolusjonen. Peder Martin Lyssestøl og Roar Eilertsen, 190 sider	kr 200
___ stk. Europa AS. Internasjonale konsern sin lobbyvirksomhet overfor EU/WTO (Klim, dansk)	kr 200

Vi har flere titler i kommisjon fra andre forlag, noen på engelsk, disse omtales i medlemsavisa Opprør.

Hefter:	Pris:
___ stk. Overvåkningshefte. Hvem vokter vokterne? En studie i politisk overvåkning av Aslak Sira Myhre	kr 25
___ stk. Antikrigshefte. Bakgrunnsstoff om den nye krigen, RV sin antikrigsplattform.	kr 20
___ stk. Kraftkokeboka. Om salg av kommunale kratverk. 2000. Red: Finn Olav Rolijordet	kr 40

Program:

___ stk. Prinsippprogrammet	kr 20
___ stk. Prinsippprogram, kortversjon	gratis
___ stk. Arbeidsprogrammet, 2001-2003	kr 20
___ stk. Antirasistisk Manifest	kr 10

Plakater:

___ stk. Rød Valgallianse (logoen i plakatversjon, 63x16)	kr 5
---	------

Merker:

___ stk. RV-flagget - metall	kr 2
------------------------------	------

Annet:

___ stk. T-skjorter, restopplag. Med RV-logo, rød stjerne eller kvinnekampmerke. Ring og spør om farge/størrelse	kr 150
___ stk. Verveblokker (stiftet 10x i hver blokk)	gratis
___ stk. Dette er RV. Presentasjonshefte om RV, historikk etc. Sendes alle nye medlemmer.	gratis

RV skal sende bestillinga til:

Navn: _____
Adresse: _____
Postnr/sted: _____

FYLKESKONTAKTER I RV

ØSTFOLD

Anne Steinsland
Mikkelbergbakken 10
1832 Askim
tlf: 69 88 59 40 / 950 61 290
e-post: a-steins@online.no

AKERSHUS

Geir Christensen
Liavn. 12, 1450 Nesoddtangen
tlf: 66 91 29 68 / 976 31 052
e-post: gchristensen@c2i.net

OSLO

Olaf Svorstøl
Motzfeldtsgate 5, 0187 Oslo
tlf: 22 17 99 02 / jobb: 22 85 88 04
e-post: olasvo@bredband.no

HEDMARK

Ann-Mari Volden
Rute 501 Røsta, 2500 Tynset
tlf: 62 48 44 84 / 951 12 358
e-post: annmv@student.sv.uio.no

OPPLAND

Helge Galtrud
Vårsetervn. 10, 2611 Lillehammer
tlf: 61 25 65 82
e-post: hgaltrud@start.no

BUSKERUD

Erik Halvorsen
Betzy Kjeldsbergsv 154 C
3028 Drammen
tlf: 32 82 07 91 / 920 32 012

VESTFOLD

Per Jørgensen
Anillavn. 20, 3219 Sandefjord
tlf: 33 46 53 42
e-post: perj@vestfoldnett.no

TELEMARK

Morten Halvorsen
Søndre Skogenvveien 4,
3679 Notodden
tlf: 35 01 33 93
e-post: mo-halv2@frisurf.no

AUST-AGDER

Knut Henning Thygesen
Urbakken 23, 4950 Risør
tlf: 37 15 14 51 / 95 17 69 78
e-post: ketil@risor-rv.com

VEST-AGDER

Bjørn Tore Egeberg
Vigvollåsen 16/34, 4635 Kristiansand S
tlf: 38 17 59 39 / 90 69 08 82
e-post: btegeb@online.no

ROGALAND

Leiv Olsen
Admiral Cruysgate 24, 4012 Stavanger
tlf: 51 52 59 18 (p), 51 78 80 41 (j)
e-post: leolsen@online.no

HORDALAND

Marte Mjøs Persen
Fantoft studentby N-268, 5075 Bergen
tlf: 55 31 64 21 / 91 65 56 99
e-post: marte.persen@student.uib.no

SOGN OG FJORDANE

Asbjørn Geithus
Boks 27, 6821 Sandane
tlf: 57 86 61 41

MØRE OG ROMSDAL

Odd Stensholt
Grasskaret 8, 6429 Molde
tlf: 71 21 55 34, 93 86 79 29
e-post: ostensho@online.no

SØR-TRØNDELAG

Per I. Mathisen
Moholt Allé, Hus 14 - L 61
7050 Trondheim
tlf: 73 50 97 05 / 90 69 08 82
e-post: per@leftist.net

NORD-TRØNDELAG

Solveig Aamdal
Vestberget 11, 7650 Verdal
tlf: 74 04 26 18
e-post: s-aamdal@online.no

NORDLAND

Margit Steinholt
Mølnhussletta 4, 8800 Sandnessjøen
tlf: 75 04 91 43
e-post: inghs@online.no

TROMS

Frode Bygdnes
St. Olavsgt. 31, 9405 Harstad
tlf: 77 06 92 60 / 94 85 45 22
e-post: bygdnes@online.no

FINNMARK

Synnøve Thomassen
Skoleåsen 45, 9513 Alta
tlf: 78 43 21 68
e-post: oeheitma@online.no